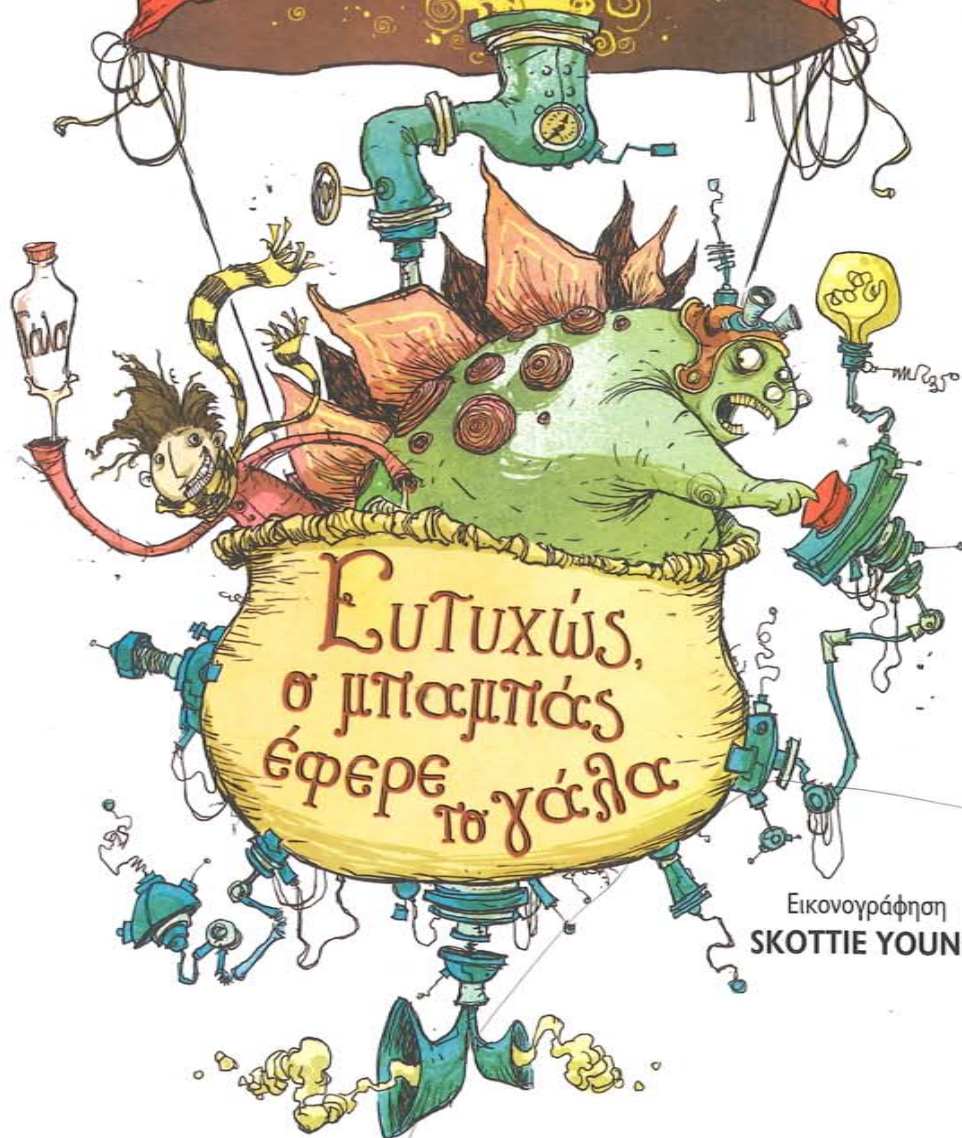

ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΧΡΟΝΙΑΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ SUNDAY TIMES

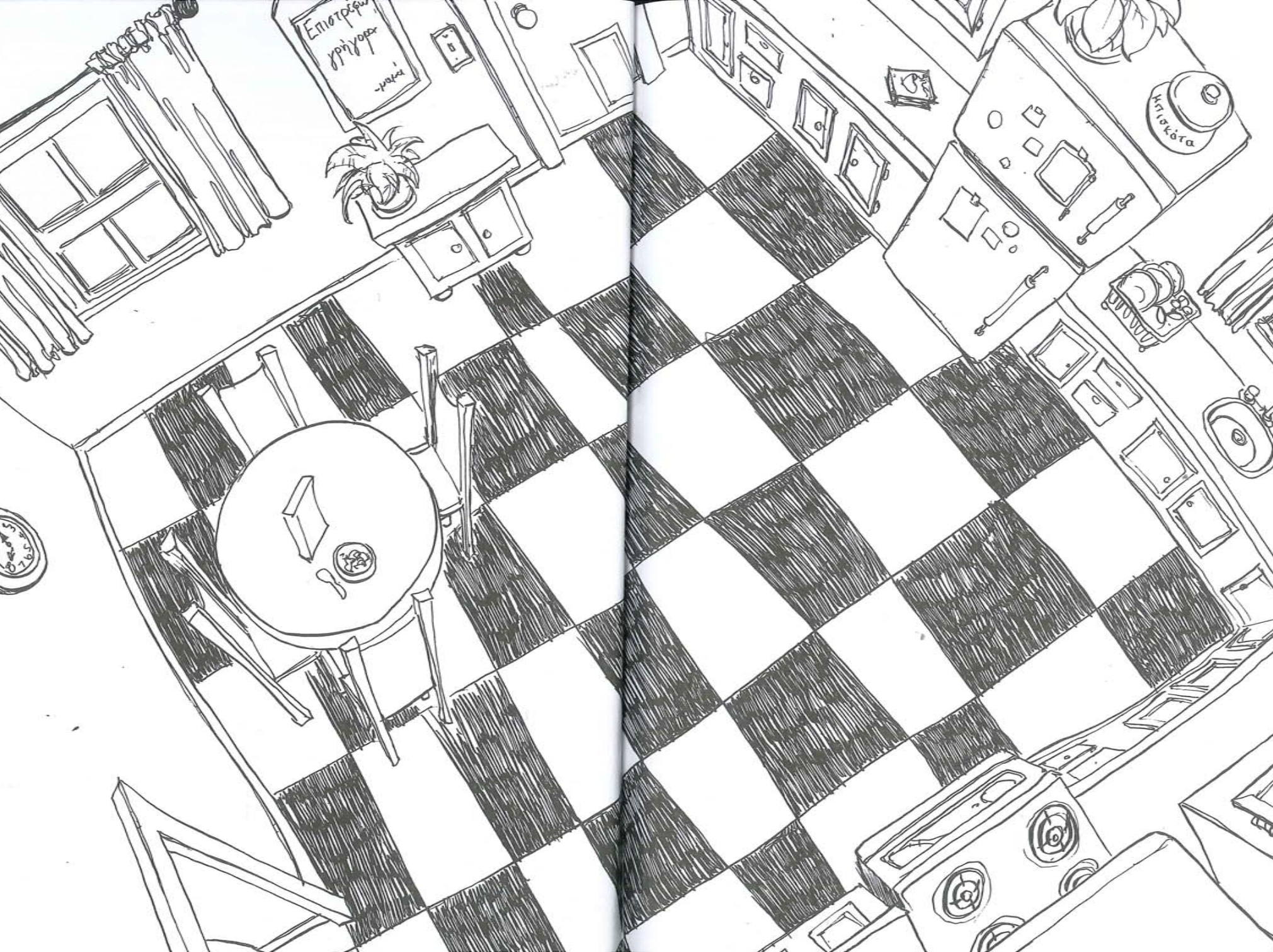
NEIL GAIMAN

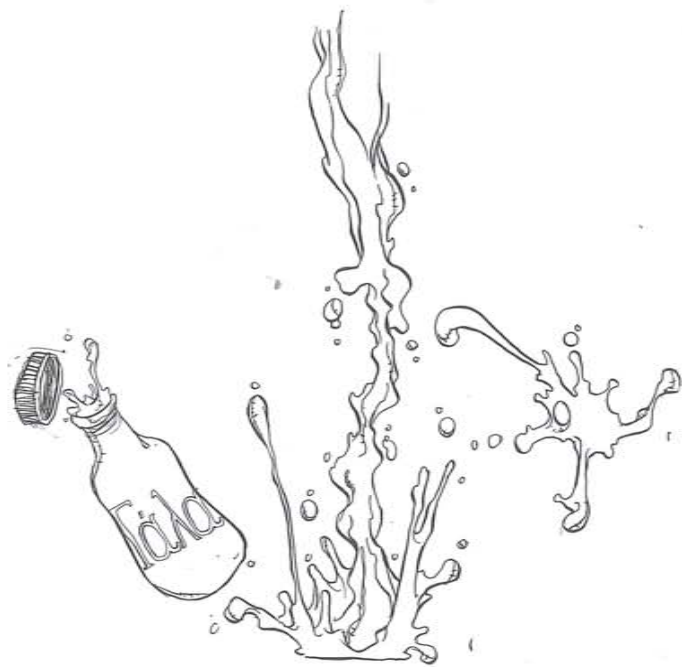

Εικονογράφηση
SKOTTIE YOUNG

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΥΤΥΧΩΣ,
ο μπαμπάς
έφερε το γάλα

ΕΥΤΥΧΩΣ, Ο ΜΠΑΜΠΑΣ ΕΦΕΡΕ ΤΟ ΓΑΛΑ
Τίτλος πρωτοτύπου: Fortunately, the milk
Συγγραφέας: Neil Gaiman

Μετάφραση: Φίλιππος Μανδηλαράς
Διόρθωση: Αντωνία Γουναροπούλου

Text copyright © 2013 by Neil Gaiman
Illustrations copyright © 2013 by Skottie Young

© 2014, Εκδόσεις Κυριάκος Παπαδόπουλος Α.Ε.,
για την ελληνική γλώσσα

Πρώτη έκδοση: Σεπτέμβριος 2014

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Καποδιστρίου 9, 144 52 Μεταμόρφωση Αττικής
τηλ.: 210 2816134, e-mail: info@epbooks.gr

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ
Μασσαλίας 14, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 210 3615334

www.epbooks.gr

ISBN 978-960-569-257-5

NEIL GAIMAN

ΕΥΤΥΧΩΣ, Ο ΜΠΑΜΠΑΣ ΕΦΕΡΕ ΤΟ ΓΑΛΑ

Εικονογράφηση
SKOTTIE YOUNG

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Αγαπητέ άνθρωπε που διαβάζεις αυτό το γράμμα,

Όλα ξεκίνησαν μάλλον κάπου είκοσι χρόνια πριν, όταν έγραφα ένα βιβλίο που λεγόταν Η μέρα που ανταλλάξα τον μπαμπά μου με δυο χρυσόψαρα. Είναι η ιστορία ενός αχोरιού που ανταλλάξε τον μπαμπά του με δυο χρυσόψαρα. Και έχει πλάκα.

Να λοιπόν τι παθαίνει ο μπαμπάς σ' εκείνο το βιβλίο: τον ανταλλάσσουν με διάφορα πράγματα. Και δεν το έχει προσέξει πως τον ανταλλάσσουν με διάφορα πράγματα. Γιατί διαβάζει την εφημερίδα του. Σε κάποια φάση, κοντά στην κορύφωση του βιβλίου, τρώει ένα καρότο. Δεν είναι και πολύ δετική αυτή η απεικόνιση της πατρότητας, έτσι;

Κι όμως, οι άνθρωποι κάνουν συνέχεια δώρο αυτό το βιβλίο για τη Γιορτή του Πατέρα.

Νιώθω τύψεις. Ως πατέρας. Ως άνθρωπος. Οι αναγνώστες διάβαζαν το βιβλίο μου και έπαιρναν την πληροφορία πως ένας πατέρας δεν ήταν παρά ένα ξεχασιάρικο πράγμα που διαβάζει εφημερίδα και ενίοτε τρώει καρότα.

Αποφάσισα να κάνω κάτι γι' αυτό. Θα έγραφα ένα βιβλίο στο οποίο ο πατέρας κάνει όλα τα απίστευτα πράγματα που κάνουν και στην πραγματικότητα οι πατεράδες.

Στην προκειμένη περίπτωση, θα πάει να πάρει γάλα για το πρωινό των παιδιών του.

Επίσης, θα κάνει και ό,τι άλλο μπορεί να συνδυάζεται με την προμήθεια του γάλατος: Πράγματα όπως το να δραπτετεύ-
σει από χλιτοερούς πράσινους εξωγήινους, να αντιμετωπίσει
ένα τσούρμο πειρατές του δέκατου όγδοου αιώνα, να σωθεί
από έναν στεχόσαυρο* με ακαδημαϊκή μόρφωση που ταξιδεύει
στον χρόνο με ένα αερόστατο, να χλιτώσει στο παρά τρίχα απ-
το να θυσιαστεί σε έναν ηφαιστειακό θεό, να δεχτεί επίθεση
από θγυικόλακες και, φυσικά, να σώσει τον κόσμο.

Μη μιλήσω και για τα πόνι. Ή για τη Διαστημική Αστυνομία
των Δεινοσαύρων. Ευτυχώς, το γάλα το έχει ακόμα. Αφήστε
που μπορεί να καταστρέψει κι ολόκληρο το σύμπαν αν δεν
είναι προσεκτικός.

Το Ευτυχώς, ο μπαμπάς έφερε το γάλα είναι το μόνο βιβλίο
που έχω γράψει ποτέ που να δέτει τα Μεγάλα Ερωτήματα.
Τα ερωτήματα που ποτέ κανείς δεν τόλμησε να αρθρώσει.
Ερωτήματα όπως:

Τι συμβαίνει όταν ανοίξεις την πόρτα ενός διαστημόπλοιου
και αφήσεις να μπει το χωροχρονικό συνεχές;

Θα επιτύχουν οι οατανικοί εξωγήινοι να κάνουν ανακαίνιση
στη Γη αντικαθιστώντας όλα τα θουνά με μαξιλαράκια του κα-
ναπέ και την Αυστραλία με ένα πελώριο διακοσμτικό πιάτο
με τον χάρτη της Αυστραλίας επάνω;

* Και εφευρέτη του κουμπιού.

Ζούμε άραγε στο παρόν, όπως τείνουμε να πιστεύουμε, ή
μήπως -όπως υποστηρίζει ο δεινόσαυρος δόκτορας Στεχ- στο
μακρινό, πολύ μακρινό μέλλον;

Επίσης, έχει εικόνες το βιβλίο. Πολλές πολλές εικόνες, όλες
φτιαγμένες από τον Σκότι Γιανγκ: έναν νέο που ξέρει καλά τι
κάνει με τα πενάκια του, έναν νέο που έχει κερδίσει θραυεία
για τις ζωγραφιές του, έναν νέο που ξέρει πώς είναι η φάτσα
ενός στεχόσαυρου μέσα σε αερόστατο. Έναν νέο τετραπέματο.

Δεν ανέφερα πως στο βιβλίο υπάρχουν πιράνχας, αλλά
υπάρχουν. Μέδες άκρες.

Ευτυχώς για το σύμπαν, το βιβλίο έχει και γάλα Ζήτωωω!
Επίσης είναι και αστείο.

Δε βλέπω την ώρα να λάβω την ευγνωμοσύνη των πατε-
ράδων απ' όλο τον κόσμο. Αφού πρώτα τελειώσουν την εφη-
μερίδα τους, φυσικά.

Με εκτίμηση,
Νιλ Γκάμαν

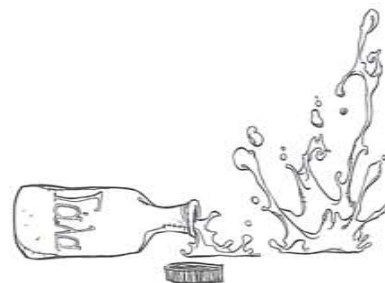
Για τον συγχωρεμένο τον πατέρα μου,
που θα διηγιόταν την ιστορία με χαρά,
και για τον γιο μου τον Μάικλ, που
δε θα είχε ποτέψει ποτέ λέξη απ' όλη αυτά

Με αγάπη

N. Γκ.

Για τον πατέρα μου, που ήξερε να λέει ιστορίες
και να φτιάχνει χέλιο. Μου λείπεις πολύ.

Σ Γ.

Στο ψυγείο είχε μόνο πορτοκαλάδα. Τίποτε άλλο που να μπορείς να το βάλεις στα δημητριακά σου, εκτός κι αν πιστεύεις πως θα τους πήγαινε λίγη κέτσαπ, μαγιονέζα ή ζουμί από αγγουράκια τουρσί. Εγώ, πάντως, δεν το πίστευα, ούτε και η αδερφή μου, παρόλο που έχει δοκιμάσει διάφορα παράξενα πράγματα, όπως μανιτάρια με σοκολάτα.*

«Δεν έχει γάλα» είπε η αδερφή μου.
«Δεν έχει» συμφώνησα κοιτάζοντας και πίσω από τη μαρμελάδα στο ψυγείο, μήπως και... «Καθόλου γάλα».

* Όχι ότι της άρεσε κιόλας που τα έφαγε. Επίσης δεν της είχα πει πως μέσα στη σοκολάτα υπήρχαν μανιτάρια. Ήταν ένα πείραμα.

Η μαμά μας είχε φύγει να πάει σ' ένα συνέδριο. Είχε να παρουσιάσει μια έρευνά της για τις θαύρες. Πριν φύγει, μας υπενθύμιζε ορισμένα πολύ σημαντικά πράγματα που έπρεπε να γίνουν όσο θα έλειπε.

Ο μπαμπάς διάβαζε την εφημερίδα του. Δε νομίζω πως προέχει και πολύ τι συμβαίνει στον κόσμο γύρω του όταν διαβάζει εφημερίδα.

«Με άκουσες;» ρώτησε η μαμά, που όλο και κάτι υποψιάστηκε. «Τι είπα μόλις τώρα;»

«Μην ξεχάσω να πάω τα παιδιά στην πρόβα με την ορχήστρα το Σάββατο. Τετάρτη βράδυ έχουν βιολί. Έχεις βάλει στην κατάψυξη φαγητό για κάθε βράδυ ξεχωριστά και με ετικέτες. Δεύτερο κλειδί για το σπίτι έχουν οι Νίκολσον. Ο υδραυλικός θα έρ-
δει Δευτέρα πρωί και να μην τραβήξουμε καδόλου το καζανάκι στην πάνω τουαλέτα μέχρι να το φτιάξει. Να ταιίζω τα χρυσόψαρα. Μας αγαπάς και θα γυρίσεις την Πέμπτη» είπε ο πατέρας μου.

Νομίζω πως η μαμά δεν το περίμενε αυτό. «Ακριβώς» είπε. Μας φίλησε όλους. Και ύστερα είπε: «Α, κοντεύει να τελειώσει και το γάλα. Να πας να πάρεις».

Κι όταν έφυγε, ο μπαμπάς έβαλε να πει ένα τσάι με γάλα. Είχε μείνει λίγο.

Ξεπαγώσαμε το «Βραδινό Νούμερο Ένα», αλλά τα κάναμε λίγο μαντάρα, κι έτσι καταλήξαμε να πάμε για φαγητό στο ινδικό εστιατόριο. Πριν πέσουμε για ύπνο, ο μπαμπάς μάς έφτιαξε ζεστή σοκολάτα για να μας παρηγορήσει που μας

έλειπε
η μαμά.

ΟΛΑ ΑΥΤΑ ΕΤΙΝΑΝ

χτες
το βράδυ.

Σήμερα ο μπαμπάς μπήκε στην κουζίνα. «Φάτε τα δημητριακά σας» είπε. «Και μην ξεχάσετε, έχετε πρόβα με την ορχήστρα το απόγευμα».

«Δεν μπορούμε να τα φάμε» είπε θλιμμένη η αδερφή μου.

«Και γιατί, παρακαλώ;» είπε ο μπαμπάς. «Τόσα δημητριακά έχουμε. Κορν φλέικς, μούλι... Έχουμε και μπολάκια. Έχουμε και κουτάλια. Εξαιρετικά αντικείμενα τα κουτάλια. Σαν τα πιρούνια, αλλά λιγότερο βουβλερά».

«Δεν έχουμε γάλα» είπα.

«Ναι, δεν έχουμε γάλα» έκανε η αδερφή μου.

Είδα τον μπαμπά κάπως εκκεπτικό. Σαν να ήταν έτοιμος να προτείνει να φάμε κάτι άλλο για πρωινό, κάτι που δε θα χρειαζόταν γάλα για να το φας – όπως τα λουκάνικα, ας πούμε. Αλλά μετά μάλλον θυμήθηκε πως χωρίς γάλα ούτε εκείνος μπορούσε να πει το αγαπημένο του τσάι. Και η μούρη του γέμιζε απελπισία και μόνο στη σκέψη ενός τσαγιού χωρίς γάλα.

«Καημένα μου παιδιά» είπε. «Θα τρέξω μέχρι το μπακάλικο στη γωνία. Θα σας το φέρω το γάλα».

«Ευχαριστούμε» είπε η αδερφή μου.

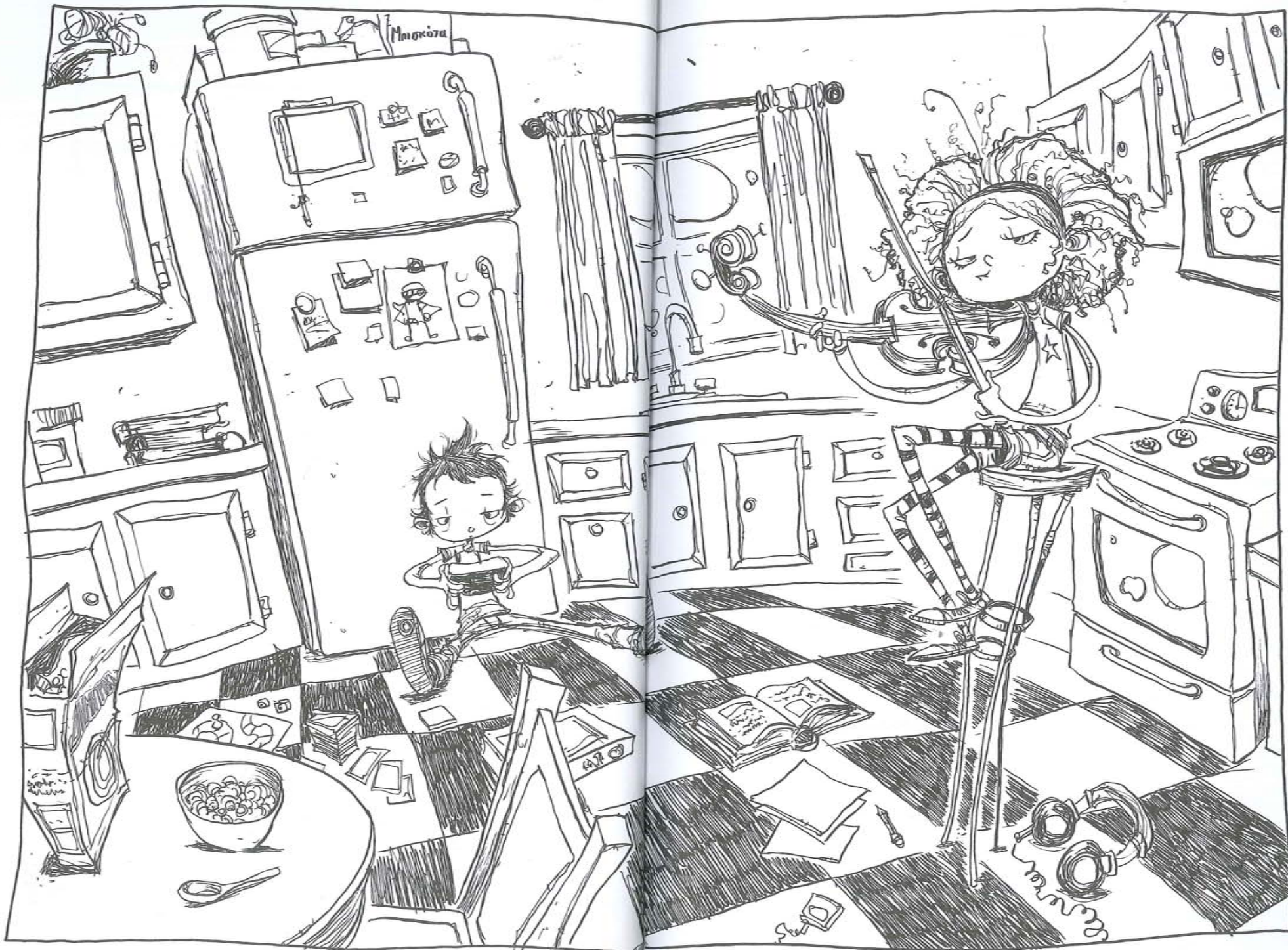
«Μην πάρεις αυτό με τα χαμηλά λιπαρά» του είπα. «Σαν νερό είναι».

«Έγινε» είπε ο μπαμπάς. «Όχι με χαμηλά λιπαρά». Και βγήκε απ' το σπίτι.

Έβαλα κάμποσα δημητριακά στο μπολ μου. Τα κοίταξα.

Και περίμενα.

«Πόση ώρα έχει περάσει;» ρώτησε η αδερφή μου.
«Αιώνες» απάντησα.

«Καλά το κατάλαβα» είπε το αδερφάκι μου.

Ήπιαμε πορτοκαλάδα. Η αδερφή μου έπαιξε λίγο βιολί.
Εγώ της είπα να σταματήσει να παίζει βιολί. Σταμάτησε.

Μου έκανε μερικές γκριμάτσες.

«Τώρα πόση ώρα έχει περάσει;» ξαναρώτησε.

«Κι άλλοι αιώνες» είπα.

«Τι θα γίνει αν δεν ξαναγυρίσει;» ρώτησε.

«Μάλλον θα φάμε το τουρσί» είπα.

«Δεν μπορούμε να φάμε τουρσί για πρωινό» είπε η αδερφή μου. «Άσε που δε μ' αρέσει το τουρσί, ότι ώρα και να 'ναι. Κι αν του συνέβη κάτι τραγικό; Σ' εμάς θα ρίξει το φταίξιμο η μαμά».

«Μάλλον θα πέτυχε κανέναν φίλο του στο μπακάλικο» είπα «θα έπιασαν την κουβέντα και θα ξεχάστηκε».

Έφαγα λίγα δημητριακά εκείτα για να δω πώς είναι. Καλά ήταν, αλλά όχι τόσο όσο με το γάλα.

Από την πόρτα ακούστηκε ένα γκουπ κι ένα μπαμ και ο μπαμπάς μπήκε στην κουζίνα.

«Πού ήσουν τόση ώρα;» τον ρώτησε η αδερφή μου.

«Ε...» είπε ο μπαμπάς. «Χμ... Ναι. Κοίτα να δεις τώρα...»

«Πέτυχες κάποιον γνωστό σου στον δρόμο» είπα «και ξεχάστηκες και πέρασε η ώρα».

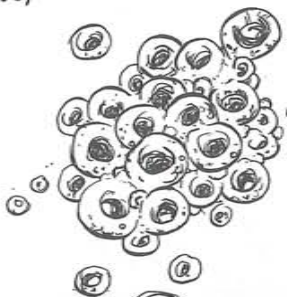
«Έφερα το γάλα» είπε ο μπαμπάς. «Και πράγματι, είπα ένα γεια με τον κύριο Ρόντον από απέναντι, που είχε βγει να πάρει εφημερίδα. Και με το που βγήκα απ' το μπακάλικο, άκουσα έναν παράξενο ήχο που ερχόταν απ' τον ουρανό πάνω απ' το κεφάλι μου. Κάτι σαν *θυμθυμθυμ* ήταν. Κοίταξα πάνω και τι να δω; Έναν πελώριο ασημένιο δίσκο να πλανιέται στον αέρα πάνω απ' την οδό Μάρσαλ».

«Μμμμμμ» είπα στον εαυτό μου. «Δε βλέπεις κάθε μέρα τέτοιο πράγμα».

«Και τότε συνέβη κάτι παράξενο» συνέχισε ο μπαμπάς.

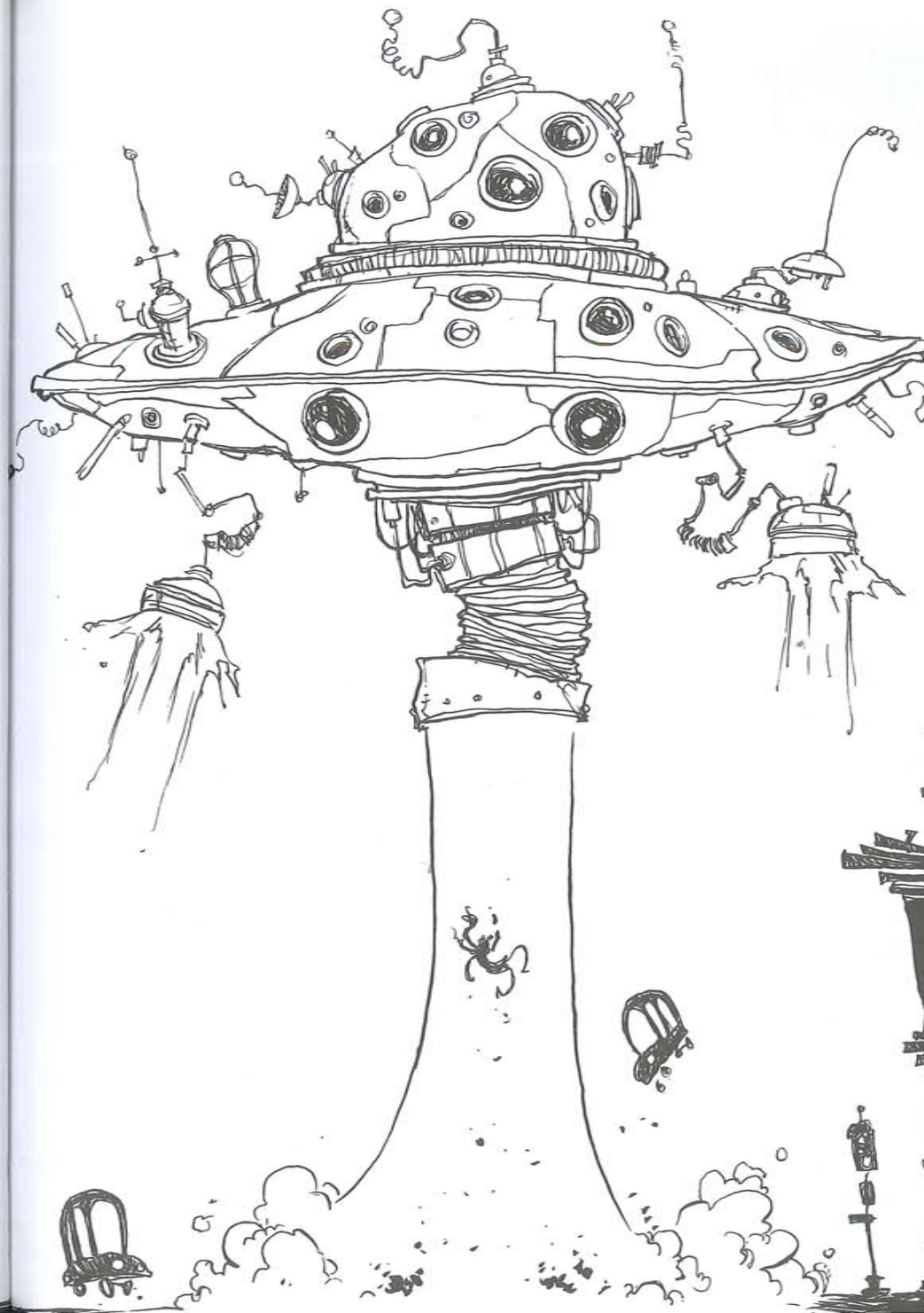
«Γιατί, αυτό δεν ήταν αρκετά παράξενο δηλαδή;» απόρησα.

«Ε, κάτι **ΑΚΟΜΑ ΠΙΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟ** εννοώ» είπε ο μπαμπάς. «Αυτό το ακόμα πιο παράξενο ήταν μια δέσμη φωτός που έβγαινε απ' τον δίσκο - ένα δυνατό,

αετραφερό φως που ακόμα και με τον ήλιο ήταν ορατό.
Και, ξαφνικά, κάτι με ρουφούσε στο εσωτερικό του δίσκου.
Ευτυχώς, είχα βάλει το γάλα στην τσέπη του παλτού μου.
»Ο δίσκος ήταν από μέταλλο. Και μεγάλος σαν γήπεδο.

Μην πω ακόμα **ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ.**

"**Η**ρδαμε στον πλανήτη σας από έναν κόσμο πολύ μακρινό" είπαν οι άνθρωποι του δίσκου.

Που δεν ήταν άνθρωποι, βέβαια, αλλά κάτι πλάσματα πράσινα και κάπως γλιτσερά και έμοιαζαν φοβερά γκρι-νάρικα.

"Και τώρα, ως ο εκπρόσωπος του είδους σου, απαιτούμε να μας παραχωρήσεις την ιδιοκτησία ολόκληρου του πλανήτη. Θα τον ανακαινίσουμε".

"Σιγά μη σας την παραχωρήσω" είπα.

"Τότε" είπε το πλάσμα "θα φέρουμε εδώ όλους τους εκδρούς σου και θα σου κάνουμε μαύρη τη ζωή μέχρι να μας δώσεις τον πλανήτη".

Πάνω που πήγαινα να τους πω ότι δεν έχω εκδρούς, πρόεξα μια μεγάλη μεταλλική πόρτα που έγραφε πάνω

ΕΞΟΔΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΥ
ΜΗΝ ΑΝΟΙΞΕΤΕ ΓΙΑ ΚΑΝΕΝΑ ΛΟΓΟ
Σ' ΕΣΕΝΑ ΜΙΛΑΩ!

Την άνοιξα.

"Μη!" είπε ένα πράσινο γλιτσερό πλάσμα. "Θα μπει μέσα το χρονοχρονικό συνεχές".

Όμως ήταν πολύ αργά. Είχα ήδη ανοίξει την πόρτα.

ΠΗΔΗΞΑ ΕΞΟ

Κι άρχισα να

ΠΕΦΤΩ.

Ευτυχώς, κρατούσα γερά το γάλα, κι έτσι, όταν έπεσα στη θάλασσα, δεν το έχασα.

"Τι ήταν αυτό;" είπε μια γυναικεία φωνή. "Κανένα μεγάλο ψάρι; Γοργόνα; Ή μήπως κατάσκοπος;"

Ήθελα να πω ότι δεν ήμουν τίποτα απ' αυτά τα τρία, αλλά το στόμα μου ήταν γεμάτο θαλασσόνερο. Ένιωθα κάτι να με τραβάει στο κατάστρωμα του μικρού πλοίου. Εκεί ήταν κάμποσοι άντρες και μια γυναίκα, και όλοι τους έμοιαζαν πολύ θυμωμένοι.

"Ποιος είσαι του λόγου σου, στεριανέ;" είπε η γυναίκα, που φορούσε ένα μεγάλο καπέλο στο κεφάλι κι είχε στον ώμο της έναν παπαγάλο.

"Είναι κατάσκοπος! Μια φώκια με παλτό! Ένα νέο είδος γοργόνας με πόδια!" είπαν οι άντρες.

"Τι δες εδώ;" ρώτησε η γυναίκα.

"Ε..." είπα. "Βγήκα να πάρω λίγο γάλα για το πρωινό των παιδιών μου και για το τσάι μου, και ξαφνικά βρέδηκα..."

"Λέει ψέματα, μεγαλειοτάτη!"

Η γυναίκα τράβηξε το σπαδί της. "Τολμάς να λες ψέματα στη βασίλισσα των Πειρατών;"

Ευτυχώς κρατούσα ακόμα γερά το γάλα και της το έδειξα.

"Αν δεν είχα πάει στο μπακάλικο να πάρω γάλα" τους είπα "τότε πώς εξηγείται το μπουκάλι που έχω μαζί μου;"

Μ' αυτό, οι πειρατές έμειναν άφωνοι. "Και τώρα" συνέχισα "θα σας ήμουν υπόχρεος αν μπορούσατε να με αφήσετε κάπου κοντά στον προορισμό μου".

"Και πού είναι αυτός;" ρώτησε η βασίλισσα των Πειρατών.

"Στη γωνία της οδού Μάρσαλ με τη Φλέτσερ" είπα. "Τα παιδιά μου περιμένουν για να φάνε το πρωινό τους".

"Τώρα είσαι πάνω σε πειρατικό καράβι, καρτάει μου" είπε η βασίλισσα των Πειρατών. "Και δεν μπορούμε να ε' αφήσουμε όπου δεσ εσύ. Μόνο δυο επιλογές έχεις: να μπεις στο πλήρωμά μας και να γίνεις πειρατής ή να αρνηθείς να γίνεις πειρατής, οπότε εμείς θα σου κόψουμε το φοβητικό λαιμουδάκι σου και θα σε ρίξουμε στον πάτο της θάλασσας, όπου θα γίνεις τροφή για τα ψάρια".

"Να μην ανέβω στη βανίδα, δηλαδή;" ρώτησα.

"**Τέτοιο πράγμα δεν το έχουμε ξανακούσει ΠΟΤΕ!**" είπαν οι πειρατές.

"Βανίδα!" επέμεινα. "Αυτό κάνουν οι αληθινοί πειρατές! Κοιτάξτε, θα σας δείξω. Έχετε καμιά βανίδα πουθενά;"

Ψαχuléψαμε κάμποση ώρα, αλλά τελικά βρήκαμε μια βανίδα κι εγώ έδειξα στους πειρατές πού να τη βάλουν. Συζητήσαμε το αν θα έπρεπε να την καρφώσουν κιόλας, αλλά η βασίλισσα των Πειρατών αποφάσισε πως θα ήταν πιο ασφαλές να βάλουμε τους δυο πιο κοντρούς πειρατές να κάτσουν στη μία της άκρη.

"Καλά, γιατί δεσ εώνει και ντε να ανέβεις στη βανίδα;" απόρησε η βασίλισσα.

Ανέβηκα στην άκρη της βανίδας. Τα μπλε κύματα της Καραϊβικής πάφλαζαν απαλά από κάτω μου.

"Να εας πω" είπα. "Έχω δει πολλές ιστορίες με πειρατές και νομίζω πως αν είναι να ωθώ..."

Μ' αυτό, οι πειρατές πάτησαν τα γέλια τόσο δυνατά, που τα στρογγυλά στομάχια τους χοροπηδούσαν κι ο παπαγάλος τινάχτηκε στον αέρα κατάπληκτος. "Να ωθείς;" είπαν. "Δεν υπάρχει ωτηρία δω πέρα. Είμαστε στη μέση του ωκεανού".

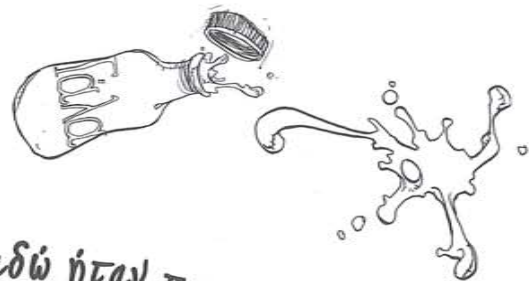
"Όπως και να 'χει" τους είπα "αν είναι να ωθεί κανείς, μόνο πάνω στη βανίδα θα του συμβεί".

"Ναι, αλλά αυτό δε γίνεται" είπε η βασίλισσα των Πειρατών. "Λοιπόν. Πάρε ένα **ΙΣΠΑΝΙΚΟ ΔΟΥΒΛΟΝΙ** και έλα μαζί μας στις πειρατικές μας περιπέτειες. Στον δέκατο όγδοο αιώνα είμαστε" πρόδθεε. "Υπάρχει πάντα χώρος για έναν έξυπνο και χαρισματικό πειρατή".

Τσάκωσα το δουβλόνι. "Μακάρι να μπορούσα" της είπα. "Αλλά έχω παιδιά. Και αυτά έχουν ανάγκη το πρωινό τους".

"Τότε πρέπει να πεθάνεις!
Περπάτα στη βανίδα!"

Πήγα στην άκρη της βανίδας. Από κάτω μου το νερό ήταν γεμάτο καρχαρίες που έκαναν κύκλους. Μετά, είχε και πιράνχας...»

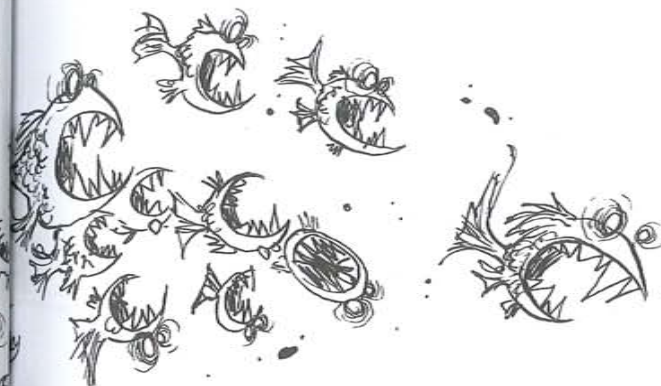

Και εδώ ήταν που

διέκοψα τον πατέρα μου

ΓΙΑ ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ.

«Μια στιχμή» είπα. «Τα πιράνχας
βουν στα χυκά νερά. Τι δουλειά είχαν
στη δαΐαββα;»

«Δίκιο έχεις» είπε ο πατέρας μου.
«Τα πιράνχας είναι αργότερα. Λοιπόν...

Η μουν, που λέτε, πάνω στην άκρη της σανίδας και με περίμενε είγουρος θάνατος, όταν ξαφνικά μια σκοιέννια εκάλα ακούμπησε τον ώμο μου και άκουσα μια βαθιά και βροντερή φωνή να μου λέει:

“ΓΡΗΓΟΡΑ!

ΑΝΕΒΑ

ΣΤΗ

ΣΚΑΛΑ!”

Τόση ενδάρρυνση μου έφτανε και μου περίβευε, κι έτσι γραπώδηκα απ' την ανεμόοκαλα και με τα δυο μου χέρια. **Ευτυχώς, το γάλα ήταν χωμένο βαθιά στην τσέπη του παλτού μου.** Οι πειρατές βάλθηκαν να μου φωνάζουν προβολές -μέχρι και τα κουμπούρια τους έβγαλαν για να μου ρίξουν-, αλλά ευτυχώς ούτε οι προβολές, μα ούτε και τα εκάγια τους βρήκαν τον στόχο και σύντομα κατάφερα να βρεθώ στην κορυφή της οκάλας.

Δεν είχα ξαναμπίε ποτέ σε καλάδι αερόστατου. Είχε πολλή ηευχία εκεί πάνω.

Το άτομο μέσα στο καλάδι του αερόστατου είπε: "Ελπίζω να μη σε πείραξε που σε βοήθησα, αλλά κάτι μου έλεγε πως είχες προβλήματα εκεί κάτω".

Κι εγώ είπα: "Μα εσύ είσαι στεγόδαυρος!".

"Είμαι εφευρέτης" είπε.

"Έχω εφεύρει το πράγμα με το οποίο ταξιδεύουμε και το λέω Ανθρωποφόρα Αιωρόμπαλα Δόκτορος Στεχ".

"Εγώ το λέω αερόστατο" είπα.

"Ανθρωποφόρα Αιωρόμπαλα Δόκτορος Στεχ είναι το αυθεντικό όνομα" είπε. "Και αυτή τη στιγμή βρισκόμαστε εκατόν πενήντα εκατομμύρια χρόνια στο μέλλον".

"Θα 'λεγα" είπα "πως είμαστε κάπου τριακόσια χρόνια πίσω στο παρελθόν".

"Σ' αρέσουν τα μαλλιαρο-υγρόεκκληρα λευκοροκανίδια;" με ρώτησε.

"Οι καρύδες;" είπα.

"Αυτό όμως ήταν το πρώτο όνομα που τους έδωσα" είπε ο δόκτορας Στεχ. Πήρε μια καρύδα απ' το καλάδι και την έφαγε, με το κέλυφος και τα πάντα, όπως θα έτρωγε κάποιος μια ξεροψημένη φέτα ψωμί.

Μου έδειξε τη Χρονομηχανή του. Το πόσο υπερήφανος ήταν δε λέγεται! Ήταν ένα μεγάλο χαρτονένιο κουτί που είχε διάφορα βότσαλα και πετράδια κολλημένα στο πλάι. Επίσης, είχε ένα μεγάλο κόκκινο κουμπί. Κοίταξα τα πετράδια. "Μια στιγμή" είπα. "Αυτά είναι διαμάντια. Και ζαφείρια. Και ρουμπίνια".

"Εγώ πάντως" είπε "τα λέω ωραία
αστραφτο-διαφανο-πετραδάκια και ωραία
αστραφτο-γαλαζο-πετραδάκια και, εμ..."

"Ωραία αστραφτο-κοκκινο-πετραδάκια;"
είπα.

"Πράγματι" συμφώνησε. "Τα ονόμασα
έτσι την εποχή που εφηύρα τη Μηχανή των
Εξαιρετικών Χρονο-Περιτροφών μου, εκατόν
πενήντα εκατομμύρια χρόνια πριν".

"Μμμ" είπα. "Ήμουν πολύ τυχερός που βρέθηκες από
πάνω μου τη στιγμή που βρέθηκες από πάνω μου και με
έσωδες. Είμαι λίγο χαμένος στον χωροχρόνο τώρα και
πρέπει οπωσδήποτε να γυρίσω σπίτι μου και να πάω το
γάλα στα παιδιά μου για να φάνε το πρωινό τους". Του
έδειξα το γάλα. **"Να και το γάλα.** Αν και κάτι μου λέει,
πως, εκατόν πενήντα εκατομμύρια χρόνια πριν, το λέγατε
υδρο-αεπρουλο-ποειμό-πραμα".

"Οι δεινόσαυροι είναι ερπετά, κύριε" είπε ο δόκτορας
Στεφ. "Δε μας αρέσει το γάλα".

"Τα δημητριακά εάς αρέσουν όμως για πρωινό;" ρώτησα.

"Φυσικά!" είπε. "Οι δεινόσαυροι **ΛΑΤΡΕΥΟΥΝ** τα δη-
μητριακά για πρωινό. Ειδικά αυτά που έχουν μέσα ξηρούς
καρπούς".

"Και με τι τα τρώτε;"
ρώτησα.

"Ε... πορτοκαλάδα, κυρίως.
Ή σκέτα. Αλλά θα το βάλω
στο βιβλίο μου: ΣΤΟ μακρινό
μέλλον, τα μικρά θηλαστικά
τρώννε τα δημητριακά
τους με γάλα. Θα γράψω
ένα εκπληκτικό βιβλίο
όταν επιστρέψω
στο παρόν".

"Πάντως" είπα
"νομίζω πως αυτό
εδώ είναι οίγουρα το
παρελδόν. Έχει και
πειρατές μέσα".

"Είναι το μέλλον" επέμεινε.

"Όλοι οι δεινόσαυροι πήγαν να συναντήσουν τ' αστερία και άφησαν τον κόσμο στα δηλαδικά".

"Κι αναρωτιόμουν πού στο καλό πήγατε όλοι σας" είπα.

"Στ' αστερία" είπε. "Εκεί θα έχουμε πάει".

"Λοιπόν" είπα. "Μπορείς να με πας επίτι μου;"

"Εμ..." είπε. "Ναι και όχι".

"Τι πάει να πει αυτό;"

"Ναι, ευχαρίστως να σε πάω επίτι σου. Με μεγάλη μου χαρά, μάλιστα. Όχι, δεν μπορώ να σε πάω επίτι σου. Ειλικρινά, πιστεύω πως ούτε *εμένα* δεν μπορώ να πάω επίτι μου. Η χρονομηχανή μου κάνει νάζια. Χρειάζομαι ένα ωραίο αστραφτο-πρασινο-πετραδάκι. Πάτησα εκείνο το κουμπί πολλές φορές, αλλά δε γίνεται τίποτα".

"Το κουμπί; Δε δες να πεις εκείνο το μεγάλο-επιπεδο-κοκκινο-πιεσόπγραμμα;"

"Όχι, βέβαια. Κουμπί είναι. Το ονόμασα έτσι προς τιμήν της δειάς μου, της δειάς Κουμπί".

"Να το πατήσω;"

"Αν δες".

Πάτησα το κουμπί. Ο ήλιος εκτοξεύτηκε στον ουρανό κι ο ουρανός άρχισε να αναβοβήνει εναλλάσσοντας αστραπιαία τη μέρα με τη νύχτα, ενώ το αερόστατο δειόταν και τρανταζόταν και βλούριζε σαν λυσαμένη μύγα.

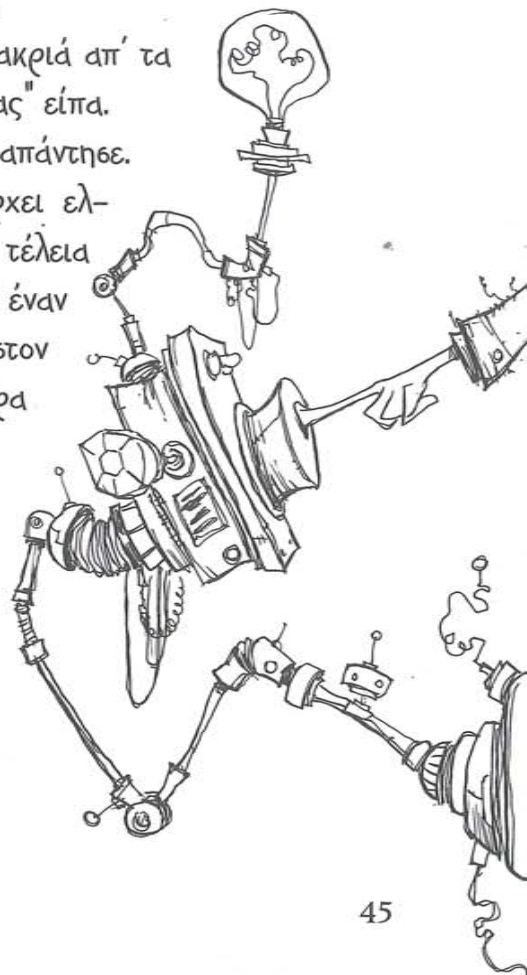
Κρατήθηκα όσο πιο γερά μπορούσα απ' τα βκοινιά. *Ευτυχώς, κατάφερα να κρατήσω σφιχτά και το γάλα στο δεξί μου χέρι.*

Όταν σταμάτησε το στροβίλισμα στον ουρανό, ήταν νύχτα και, σύμφωνα με τον δόκτορα Στεχ, είχαμε γυρίσει μόνο κάπου χίλια χρόνια πίσω στο παρελθόν. Το φεγγάρι είχε σχεδόν γεμίσει.

"Τώρα είμαι ακόμη πιο μακριά απ' τα παιδιά μου και το πρυνό μας" είπα.

"Έχεις το γάλα σου" απάντησε.

"Όπου υπάρχει γάλα, υπάρχει ελπίδα. Α, να, εκεί. Είναι η τέλεια πλατφόρμα προσγείωσης για έναν επιστήμονα που ταξιδεύει στον χρόνο με μια Ανθρωποφόρα Αιωρόμπαλα".

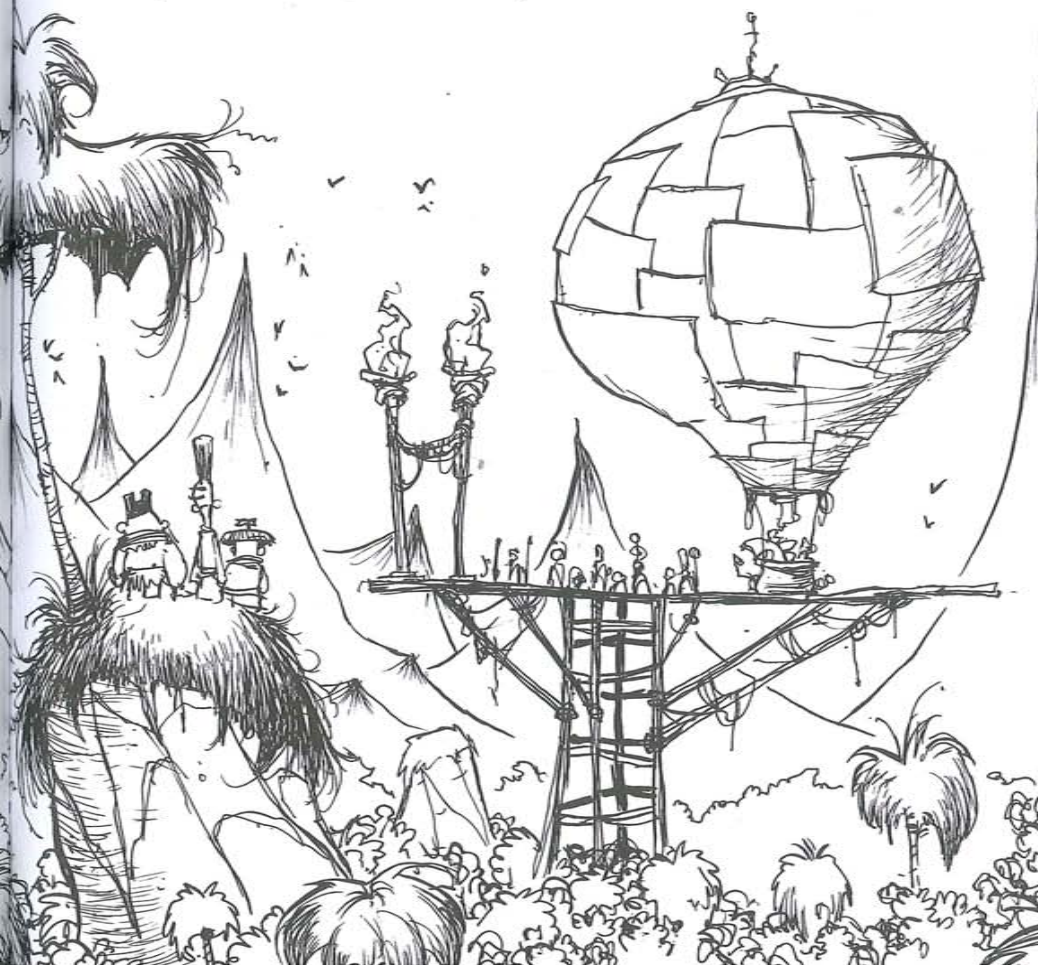

Προσγειωθήκαμε στην πλατφόρμα και βγήκαμε έξω. Η πλατφόρμα βρισκόταν πάνω από μια ζούγκλα και είχε αναμμένους πυρσούς δεξιά κι αριστερά της. Πάνω της υπήρχαν κάποιοι άνθρωποι με πολύ μαύρα μαλλιά και μυτερά πέτρινα μαχαίρια.

"Αυτή είναι πλατφόρμα προσγείωσης αερόστατων;" ρώτησα τους ανθρώπους.

"Όχι, δεν είναι" είπε ένας χοντρός. "Είναι ο ναός μας. Πέρνει η βοδοιά δεν πήγε καθόλου καλά και ζητήσαμε απ' τους θεούς να μας στείλουν κάτι να θυσιάσουμε ώστε να είναι καλύτερη η φετινή βοδοιά μας. Τότε ήταν που προσγειώθηκαν εσύ μ' αυτό το πράγμα και το τέρας σου".

"Ευχαριστώ πολύ, πάντως" είπε ένας μικρός λεπτούλης.
"Θα θυδιάζαν εμένα αν δεν ερχόταν κανένας άλλος. Σας είμαι υποχρεωμένος".

"Έτσι, τώρα θα θυδιάσουμε εμένα και το τέρας σου".

"Μα τα παιδιά μου περιμένουν το πρωινό τους" είπα.

"Κοιτάξτε!" Και τους έδειξα το γάλα.

"Γιατί έπεσαν όλοι στα γόνατα;" απόρησε ο δόκτορας Στεγ. "Είναι ευνήθης συμπεριφορά των άτρυκων δηλαδικών; Μήπως να τους δώσουμε κανένα μαλλιαρο-υγρόεκκληρο λευκοροκανίδι να δούμε τι θα γίνει;"

"Καρύδες!" του είπα. "Καρύδες λέγονται".

"Τι είναι αυτό που κρατάς εκεί;" ρώτησε ο χοντρός.

"Τάλα" απάντησα.

"ΓΑΛΑ!" αναφώνησαν όλοι και έπεσαν

μπρούμυτα στο έδαφος.

"Έχουμε μια προφητεία" είπε ο χοντρός "που λέει πως όταν ένας άντρας κι ένα τέρας με αγκάδια στη ράχη κατέβουν απ' τον ουρανό μέσα σ' ένα στρογγυλό αιωρό-πρα-μα..."

"Ανθρωποφόρα Αιωρόμπαλα" είπε ο δόκτορας Στεγ.

"Ναι, τέτοιο. Μας είπαν πως, όταν ευμβεί αυτό, αν ο άντρας κρατάει ένα γάλα, τότε δεν πρέπει να τους θυδιάσουμε, αλλά να τους ρίξουμε στο ηφαίστειο και να τους δώσουμε δώρο το πράινο πετράδι που είναι το Μάτι του Σπλοντ".

"Σπλοντ;"

"Είναι ο θεός των ανθρώπων με σύντομα, αστεία ονόματα".

"Πράγματι" είπα "πρόκειται περί εξαιρετικά ευγκεκριμένης προφητείας. Πότε τη λάβατε;"

"Την περασμένη Τετάρτη" απάντησε περήφανος ο χοντρός. "Ο ιερέας του Σπλοντ ξύπνησε μες στη νύχτα από μια φωνή που του ψιδύριζε απ' τα ουράνια. Κι όταν κοίταξε να δει ποιος ήταν, δεν είδε κανέναν."

Επίσης, κοιμόταν στην κορυφή του ναού και κανείς άλλος δεν ήταν εκεί μαζί του.

Άρα, πρέπει να ήταν είτε ο ίδιος ο Σπλοντ που του μιλούσε ή ένας απ' τους αγγελιοφόρους του".

Μαζί βαδίζαμε στο μονοπάτι της ζούγκλας. Ο δόκτορας Στεχ κρατούσε στο στόμα του το εκοινί του αερόστατου για να το δέρνει μαζί του. Ύστερα από μισή ώρα, φτάσαμε στο ηφαίστειο.

Δεν ήταν πολύ μεγάλο ηφαίστειο. Από την κορυφή του έβγαιναν μικροί καπνοί.

Στη μία πλαγιά του υπήρχε εκαλισμένο ένα τεράστιο τρομακτικό πρόσωπο με ένα μάτι στο κέντρο του μετώπου. Το μάτι ήταν το μεγαλύτερο ομαράγδι που είχα δει ποτέ.

"Ένα ωραίο αετραφτο-πραεινο-πετραδάκι!" αναφώνησε ο δόκτορας Στεχ, με το στόμα γεμάτο εκοινί.

Ο χοντρός εκαρφάλωσε στην πλαγιά του ηφαιστείου.

"Είναι πολύ καλό που ο ίδιος ο Σπλοντ μάς είπε να εας δώσουμε το Μάτι του Σπλοντ" είπε ο μικρός λεπτούλης που είχε στο παρά τρίχα γλιτώσει τη θυβία "γιατί υπάρχει μια άλλη προφητεία που λέει πως, αν αφαιρεθεί ποτέ το Μάτι του Σπλοντ, ο Μεγάλος Σπλοντ θα ξυπνήσει και θα επείρει στη χώρα τις καταστροφικές του φλόγες".

"Ορίστε" είπε ο χοντρός.

Μας έδωσε το θμαράδι. Ο δόκτορας Στεγ
εκαρφάλωσε απ' την ανεμόκαλα στο καλάδι του
αερόστατου και άρχισε να κολλάει το θμαράδι στη
χρονομηχανή».

«ΜΙΑ ΔΤΙΧΜΉ. ΕΊΠΕΣ ΠΩΣ
ΉΤΑΝ

ΔΤΕΧΘΟΔΑΥΡΟΣ;»

«Ναι».

«ΚΑΙ ΤΟΤΕ, ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΝΑ
ΘΑΥΡΑΨΩΔΕ ΔΕ ΑΝΕΜΟΚΑΨΑΙ;»

«ΕΝΤΑΞΕΙ» ΕΙΠΕ Ο ΜΠΑΜΠΑΣ ΜΟΥ «ΜΠΟ-
ΡΕΙ ΝΑ ΉΤΑΝ ΜΕΓΑΛΟΣ ΣΤΕΧΟΣΑΥΡΟΣ,
ΑΛΛΑ ΕΙΧΕ ΠΟΛΥ ΕΛΑΦΡΥ ΠΑΤΗΜΑ. ΥΠΑΡ-
ΧΟΥΝ, ΞΕΡΕΙΣ, ΠΑΧΟΥΛΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΠΟΥ ΕΙ-
ΝΑΙ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΙ ΧΟΡΕΝΤΕΣ».

«ΕΧΕΙ ΚΑΝΕΝΑ ΠΟΝΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ;»
ΡΩΤΗΣΕ Η ΑΔΕΡΦΗ ΜΟΥ. «ΝΟΜΙΖΩ
ΠΩΣ ΘΑ ΕΙΧΕΣ ΉΔΗ ΘΥΝΑΝΤΗΣΕΙ
ΠΟΝΙ».

«Στεκόμουν στο έδαφος και κρατούσα την ανεμό-
καλα, όταν η γη άρχισε να βείεται και το πολύ
μικρό ηφαιστείο άρχισε να ξερνάει καπνό και λάβα.

"Ο Σπλοντ δύμωσε!" φώναξε ο μικρός λεπτούλης. "Θέλει
πίσω το μάτι του".

Αμέσως φύσηξε ένας δυνατός άνεμος και το αερόστατο
με τράβηξε απότομα στον αέρα, πολύ πάνω από τη λάβα
που ξεχυνόταν παντού.

Δυστυχώς, μου έπεσε το γάλα. Δεν το κρατούσα και τόσο
γερά τελικά. Προσγειώθηκε πάνω στο κεφάλι του Σπλοντ.

Ο δόκτορας Στεγ τράβηξε την ανεμόκαλα με την ουρά
του.

"ΕΧΑΣΑ ΤΟ ΓΑΛΑΙ" του είπα.

"Κακό αυτό" παραδέχτηκε.

"Αλλά ξέρω πού είναι. Είναι πάνω στο κεφάλι του Σπλοντ,
στην πλαγιά του ηφαιστείου".

Ο δόκτορας Στεγ είπε: "Μα τον Σπλοντ! Τι είναι πάλι
αυτό;".

Μπροστά στα μάτια μας, άλλο ένα αερόστατο, ακριβώς
σαν το δικό μας, εμφανίστηκε πάνω από το ηφαιστείο. Ένας
άντρας κατέβηκε γρήγορα απ' την ανεμόκαλα. Τοποδέ-
θηκε ένα μεγάλο εμαράγδι στο μάτι του Σπλοντ, πήρε το
γάλα από το κεφάλι του Σπλοντ, ξανανέβηκε τη σκάλα και

το αερόστατο εξαφανίστηκε.

Το πολύ μικρό ηφαίστειο σταμάτησε να εκρήγνυται, τόσο ξαφνικά όσο κι όταν άρχισε, λες και κάποιος το είχε βθήκει. "Πολύ παράξενο ήταν αυτό" είπε ο δόκτορας.

"Πράγματι" συμφώνησα, ενώ η απελπισία και η θλίψη με κατέκλυζαν. "Ο άντρας ό' εκείνο το αερόστατο μου έκλεψε το γάλα. Είμαστε χαμένοι στο παρελθόν, με ζούγκλες και πειρατές και ηφαίστεια. Τα παιδιά μου δε θα φάνε ποτέ πρωινό. Είμαστε καταδικασμένοι να αιωρούμαστε για πάντα στον εκονιορμένο αέρα του παρελθόντος μέσα ό' ένα αερόστατο".

"Δεν είναι αερόστατο" είπε ο δόκτορας Στεχ. "Είναι μια Ανθρωποφόρα Αιωρόμπαλα. Και τι βλακείες λες τώρα; Λοιπόν, νομίζω πως αυτό θα πιάσει".

Στερέωσε καλά
το εμαράδι στο κουτί
με λίγο σπάγκο, αλλά κυρίως
με κολλητική ταινία, και πάτησε
το κόκκινο κουμπί.

"Πού πάμε;" ρώτησα.
Ο ήλιος εναλλασσόταν με το
φεγγάρι και η μέρα με τη νύχτα
με λυσσαλέα ταχύτητα.

"Στο μακρινό, το πολύ μακρινό
κι απώτερο μέλλον!" είπε ο δόκτορας Στεχ.
Η μηχανή σταμάτησε.

Μείναμε κρεμασμένοι στον αέρα πάνω από μια
πράσινη κοιλάδα με ένα πολύ μικρό γκριζό βουνό.

"Να" είπε ο δόκτορας Στεχ. "Τώρα είναι ένα
ανενεργό ηφαίστειο. **ΜΑ ΚΟΙΤΑΙ**"

Στην πλαγιά του ανενεργού ηφαιστείου ήταν εκαλιεμένο το πρόσωπο του Σπλοντ. Ήταν ακόμα αναγνωρίσιμο, παρόλο που ο χρόνος και τα καιρικά φαινόμενα το είχαν διαβρώσει. Όμως στη θέση του μοναδικού ματιού υπήρχε ένα πελώριο πράσινο εμαράγδι, το τέλειο διδυμάκι του πετραδιού που είχαμε κολλήσει στη χρονομηχανή.

"Μάλιστα" είπε ο δόκτορας Στεχ. "Φέρε μου εκείνο το ωραίο αστραφτο-πράσινο-πετραδάκι".

Πήγα στην άκρη του καλαδιού του αερόστατου, εκαρφάλωσα στην ανεμόσκαλα και έβγαλα το εμαράγδι από την κόγχη του ματιού.

Από κάτω μου, στην κοιλάδα, ήταν συγκεντρωμένα κάμποσα πολύχρωμα πόνι, και όταν πήρα το ημαράγδι, το ένα απ' αυτά μου φώναξε: "Εσύ πρέπει να είσαι ο τύπος που έχασε το γάλα του. Έχουμε ακούσει για βένα από διηγήμες".

"Τιατί είσαι ένα ροζ πόνι με γαλάζιο ατέρι στο πλάι;" ρώτησα.

"Αχ, ναι" απάντησε αναστενάζοντας το πόνι. "Αυτά είναι στη μόδα σήμερα. Τα γαλάζια ατέρια είναι πολύ ξεπερασμένα πια".

Ο δόκτορας Στεγ έσκυψε απ' το καλάδι του αερόστατου. "Κάνε γρήγορα!" μου φώναξε. "Αν είναι να εκραχεί το ηφαίστειο, δε θα περιμένει για πολύ".

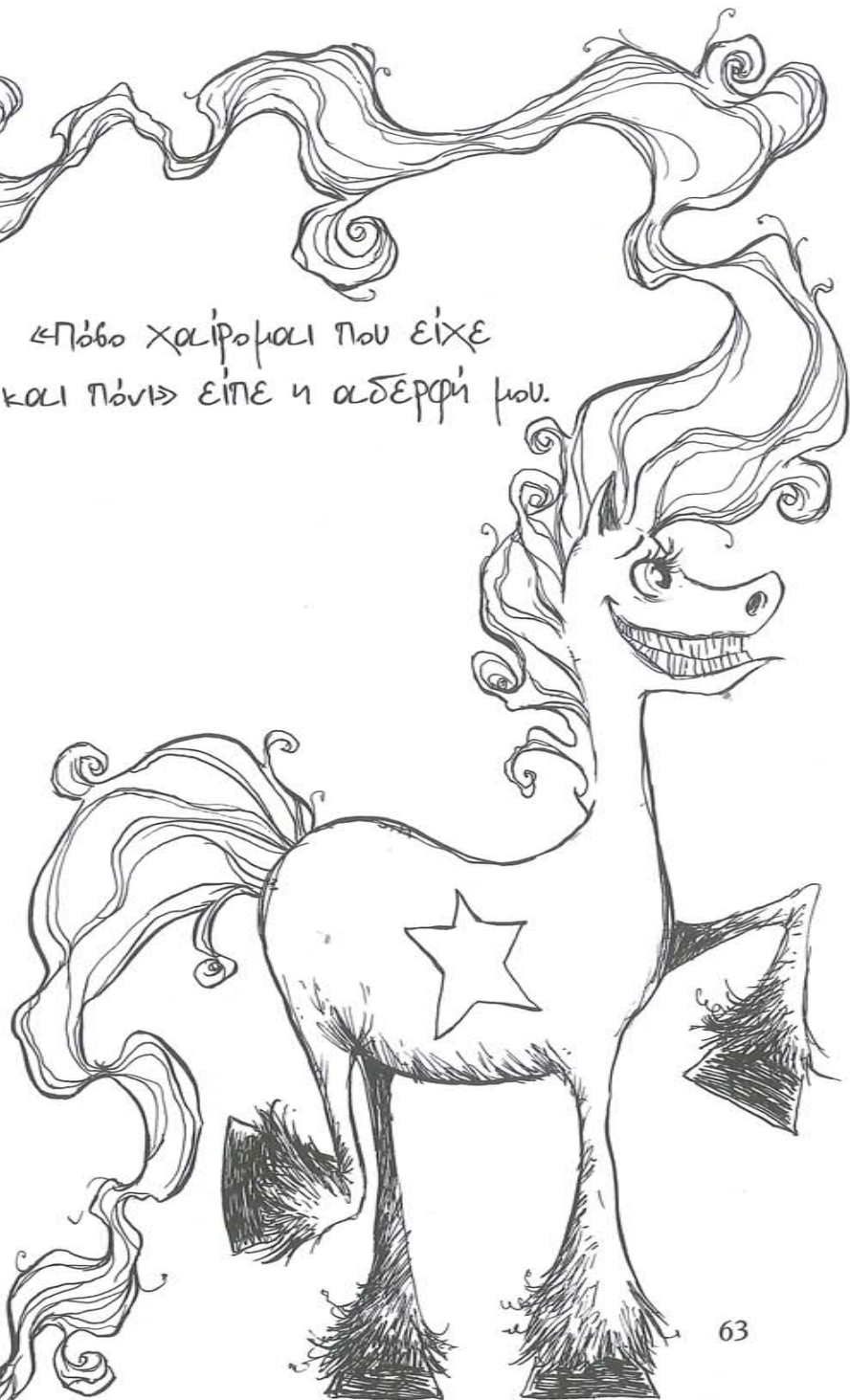
Το ηφαίστειο πράγματι έκανε έναν ήχο σαν βροντερό ρέφιμο και ένα του κομμάτι γκρεμίστηκε.

"Το ξέραμε πως θα γινόταν κάτι τέτοιο" είπε ένα πράινο πόνι με αστραφτερή καίτη.

"Από κάποια προφητεία, φαντάζομαι" είπα.

"Όχι. Απλώς είμαστε πολύ έξυπνα". Όλα τα πόνι συμφώνησαν. Ήταν πολύ έξυπνα πόνι».

«Πόσο χαίρομαι που είχα
και πόνι» ΕΙΠΕ η αδερφή μου.

«**A** νέηκα ξανά στο αερόστατο. Ο δόκτορας Στεχ έβγαλε το πρώτο εμαράγδι απ' τη χρονομηχανή του και στη δέση του έβαλε αυτό που μόλις είχα πάρει απ' το στραπατσαρισμένο πρό-ωπο του Μελλοντικού Σπλοντ.

"Ότι και να γίνει" είπε βοβαρά ο δόκτορας "μην ακουμπήσεις το ένα πετράδι στο άλλο".

"Τιατί;"

"Τιατί σύμφωνα με τους υπολογισμούς μου, αν το ίδιο αντικείμενο από δυο διαφορετικές χρονικές διαστάσεις αγγίξει τον εαυτό του, δυο πράγματα μπορεί να συμβούν. Το ένα είναι να πάψει να υπάρχει το σύμπαν. Το άλλο είναι τρεις ξεχωριστοί νάνοι να βγουν να χορέψουν στους δρόμους με γλάστρες στο κεφάλι τους".

"Αυτό παραείναι συγκεκριμένο" είπα.

"Το ξέρω. Αλλά εδώ πρόκειται για επιστήμη. Άθε που το πιο πιθανό είναι να εξαφανιστεί το σύμπαν".

"Κι εγώ αυτό φαντάστηκα" είπα.

"Μοιάζεις τόσο δλιμμένος" μου είπε ο δόκτορας Στεχ.

"Μα είμαι! Χρειάζομαι το γάλα. Τα παιδιά μου δεν έχουν να φάνε πρωινό..."

"Το γάλα!" αναφώνησε ο δόκτορας Στεχ. "Μα φυδικά!" Κι αμέσως, ο δόκτορας Στεχ πάτησε το κόκκινο κουμπί με την αγκαθωτή ουρά του.

Ήφηνικά, με ένα **ΖΟΥΜ** κι ένα **ΜΠΟΥΦ** κι ένα **ΠΑΝΓΚ** βρεθήκαμε να ετροβιλιζόμαστε στο συμπαντικό κενό.

Και ήταν εκοτεινά.

Πολύ σκοτεινά.

"Ουπς" είπε ο δόκτορας Στεχ. "Το παράκανα λίγο. Αν και πήγαμε μόνο μια βδομάδα πιο πίσω. Στάσου μια στιγμή..."

Ο δόκτορας Στεχ έσκυψε απ' το καλάδι.

"Συγγνώμη!" φώναξε. "Είναι κανείς εδώ;"

"Μόνο εγώ" είπε μια φωνή από κάτω μας, με εμφανή κατάπληξη. "Ο ιερέας του Σπλοντ. Κι αυτό εκεί στον ουρανό τι είναι; Πουλί; Η φωνή δε μοιάζει με πουλιού".

"Δεν είμαι πουλί" είπε ο δόκτορας Στεχ. "Είμαι μια δαυμαστή και πολύ μυστηριώδης προφητική φωνή που σου δίνει μια τρομερή προφητεία. Τόσο τρομερή που... εμ... Τέλος πάντως, πολύ τρομερή. Άκου. Όταν ένα πελώριο και πανέμορφο πλάσμα με αγκάδια στην πλάτη..."

"Τέρας" του είπα. "Η προφητεία έλεγε τέρας".

"...συνοδευόμενο από ένα κοκαλιάρικο ανθρωπίνο ον με αποκρουστικό παρουνιαστικό..." είπε ο δόκτορας Στεχ.

"Ήταν ανάγκη να το πεις έτσι:"

"...προσγειωθεί με μια Ανθρωποφόρα Αιωρόμπαλα, δεν πρέπει να τους δυδιάσετε. Πρέπει μόνο να τους πάτε στο ηφαιστειο και να τους δώσετε το Μάτι του Σπλοντ. Μόνο ένας τρόπος υπάρχει να τους αναγνωρίσετε: ο άνθρωπος θα κρατάει ένα μπουκάλι γάλα".

"Αυτή είναι η προφητεία;" είπε η φωνή.

"Ναι".

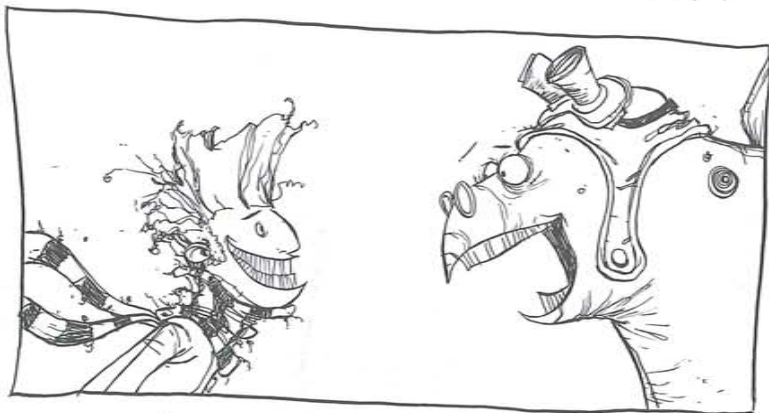
"Τίποτα για τις βοδιές μας δε λέει;"

"Δυστυχώς όχι".

"Α, καλά. Ευχαριστώ, πάντως, προφητική φωνή απ' τον ουρανό".

Πάτησα το κόκκινο κουμπί.

Μέρα. Ήμασταν μες στη μέση μιας πολύ γνώριμης έκρηξης ηφαιστείου. "Τρήγορα!" είπα. "Δώδε μου το ομαράγδι!"

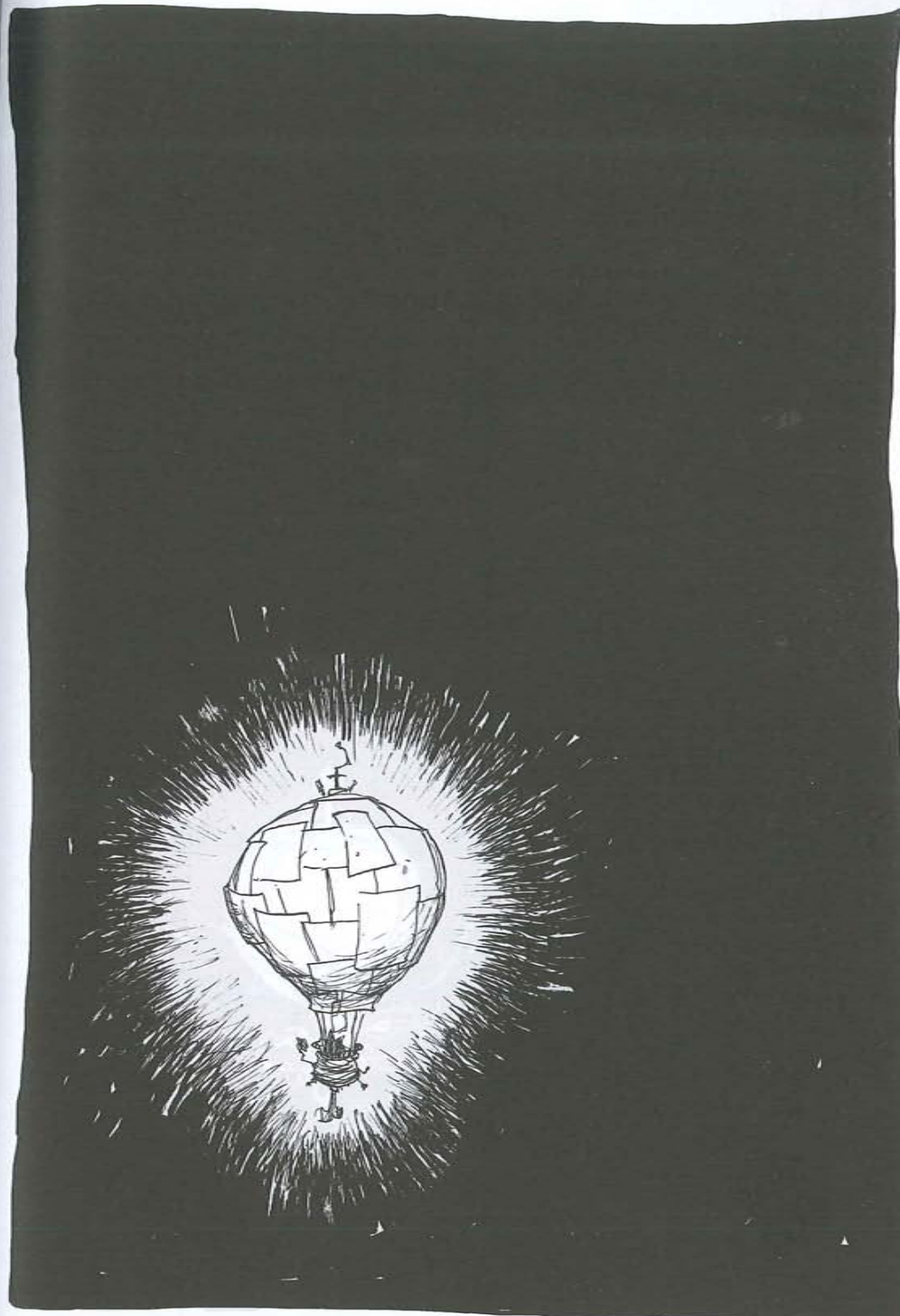
Λίγο πιο μακριά,
είδα ένα αερόδατο
να τινάζεται στον αέρα,
ενώ φλόγες και στάχτες
το κύκλωναν από παντού.
Είδα και τον εαυτό μου στο
αερόδατο, να στέκομαι δίπλα στον
δόκτορα Στεγ με το στόμα ορθάνοιχτο.
Τα χάλια μου είχα.

Ο δόκτορας Στεγ -ο ΔΙΚΟΣ ΜΟΥ
δόκτορας Στεγ- μου έδωσε το ομαράγδι.

Κατέβηκα αβραπή απ' την ανεμόκαλα και το έβαλα
πάλι στη δέση του, στο Μάτι του Σπλοντ. Και τότε, όταν
το ηφαιστειο σταμάτησε να εκρήγνυται, έψαξα να βρω το
γάλα. Ήξερα πως είχε προογειωθεί στο κεφάλι του Σπλοντ
όταν έπεσε.

Ευτυχώς, το γάλα είχε πέσει σε ένα μικρό βουναλάκι
ηφαιστειακής στάχτης και δεν είχε πάθει τίποτα. Το πήρα,
το βκούπιδα λίγο και ανέβηκα ξανά την ανεμόκαλα. Ο δό-
κτορας Στεγ πάτησε το κουμπί.

Και ο ουρανός σκοτείνιασε.

ΠΛΕΑΜΕ

πάνω από έναν τόπο όλο
απειλητικούς πύργους και
ανατριχιαστικά κάστρα.

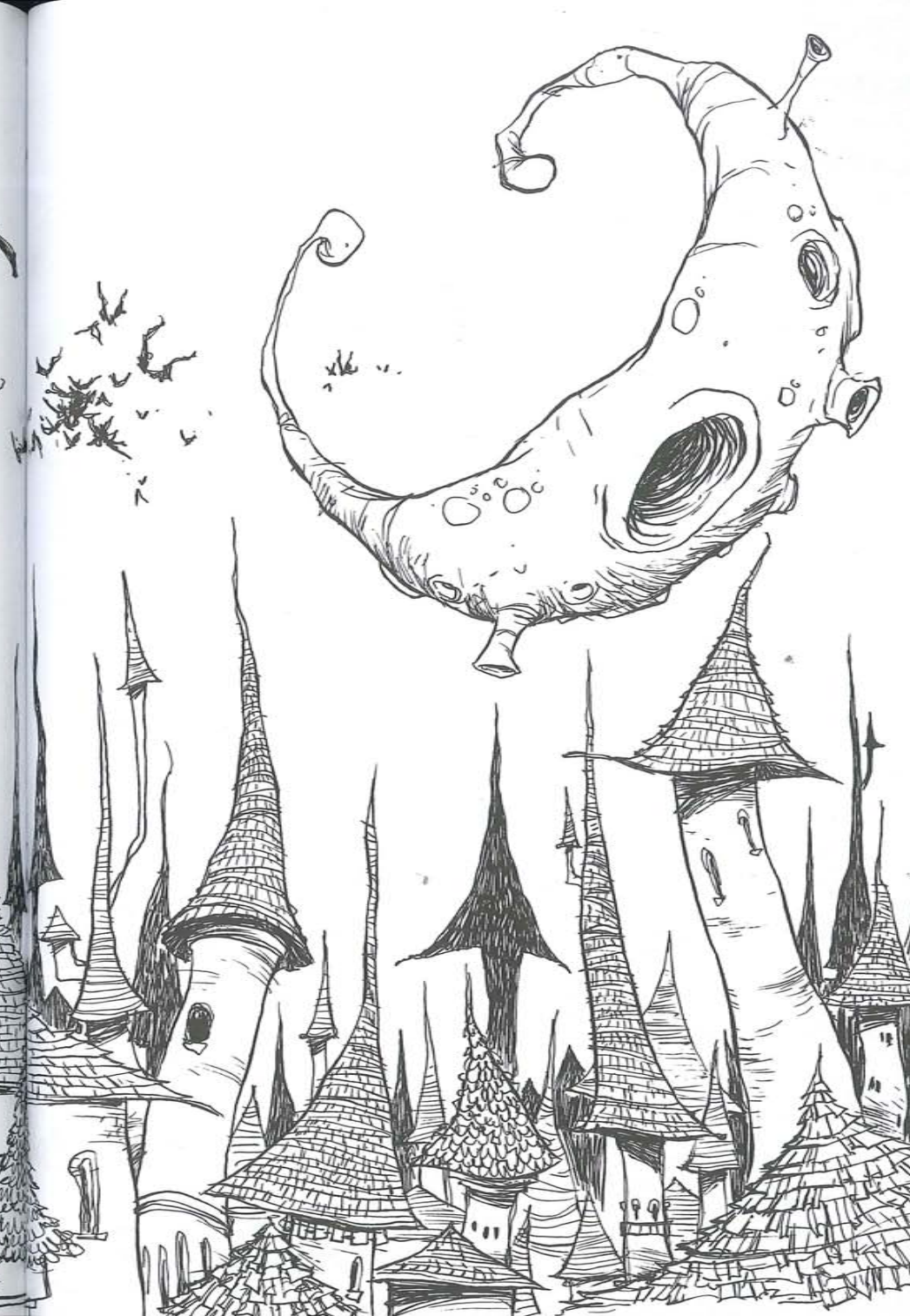
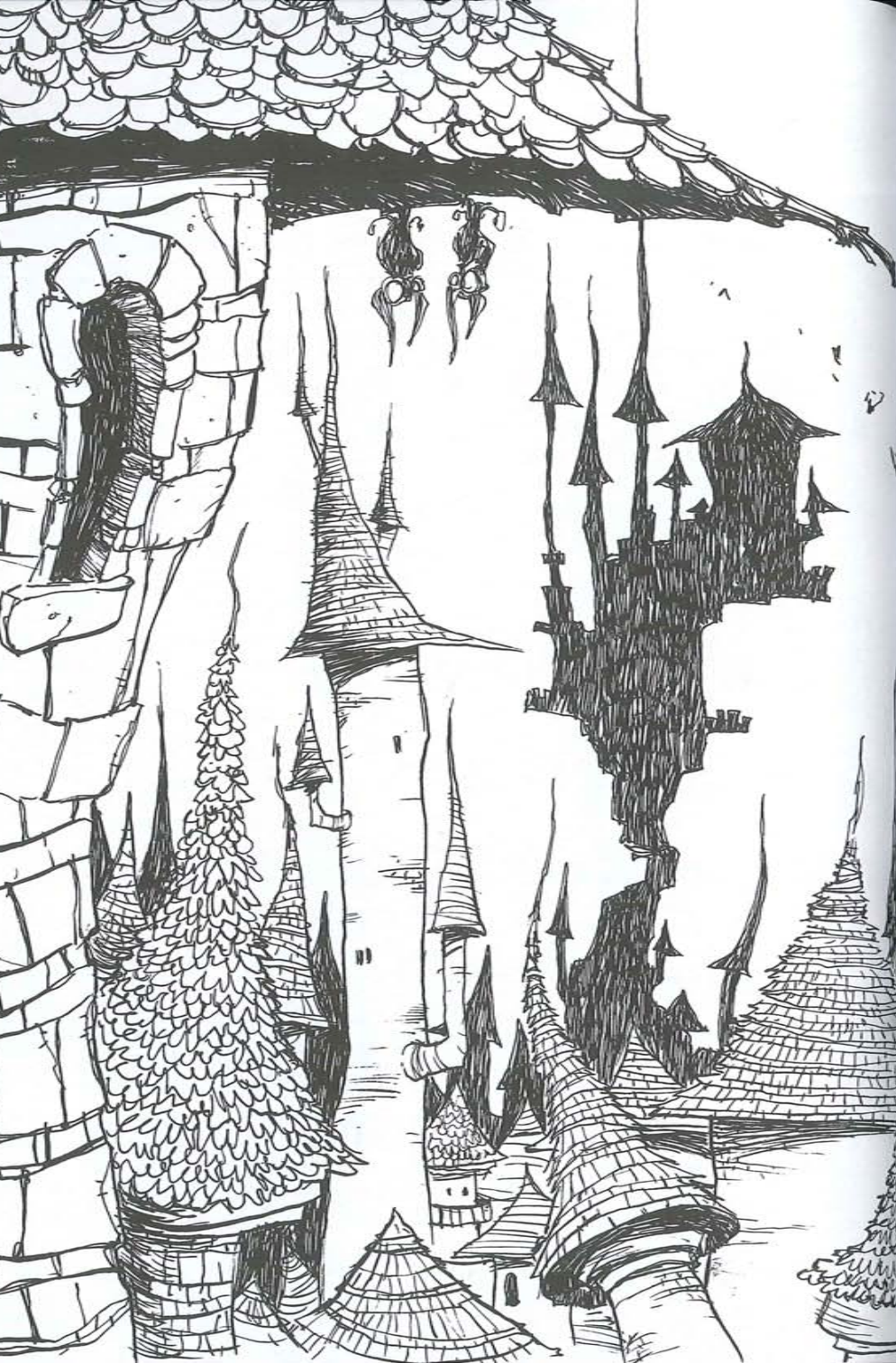
Δεν έμοιαζε καθόλου φιλικό το μέρος. Τον
ουρανό έσκιζαν μεγάλα σμήνη νυχτερίδων τρα-
βώντας προς το φεγγάρι, που ήταν στη χάση του.

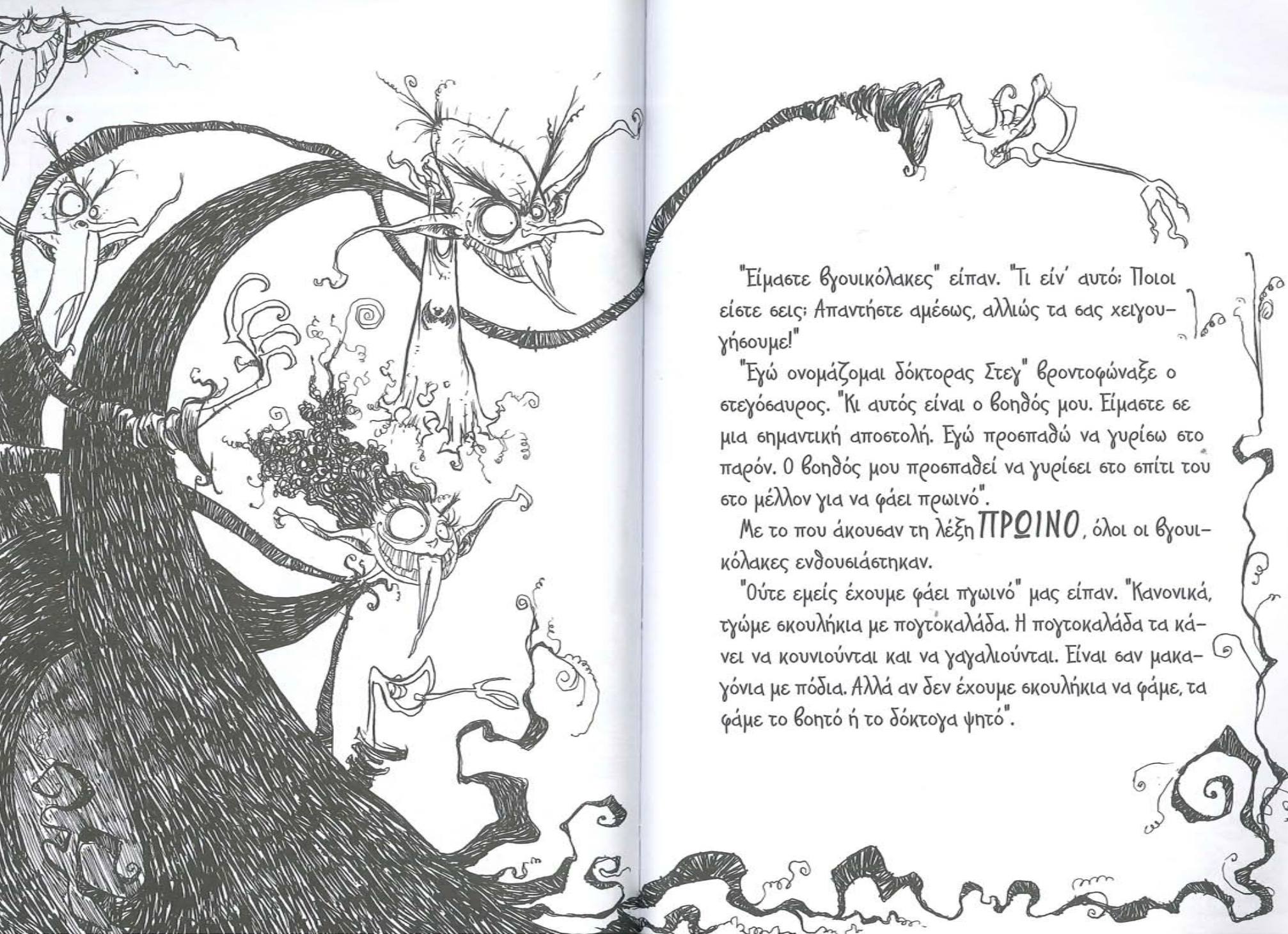
"Δε μ' αρέσει αυτό το μέρος" είπα στον δό-
κτορα.

"Δεν καταλαβαίνω γιατί" είπε. "Εμένα μου
φαίνεται πως θα είναι πολύ ωραίο όταν θγει ο
ήλιος".

Μετά από ένα δυνατό ΦΛΟΥΤ!, τη θέση των
νυχτερίδων πήραν ξαφνικά κάμποσοι κατάχλω-
μοι άνθρωποι. Ο μπροστινός είχε ένα πολύ κα-
ραφλό κεφάλι.

ΚΑΙ ΟΛΟΙ ΤΟΥΣ ΕΙΧΑΝ
ΣΟΥΒΛΕΡΑ ΔΟΝΤΙΑ.

"Είμαστε βγουικόλακες" είπαν. "Τι είν' αυτό; Ποιοι είστε βεις; Απαντήστε αμέως, αλλιώς τα βας χειρου-γήσουμε!"

"Εγώ ονομάζομαι δόκτορας Στεχ" βροντοφώναξε ο στεγόσαυρος. "Κι αυτός είναι ο βοηδός μου. Είμαστε βε μια σημαντική αποστολή. Εγώ προσπαδώ να γυρίσω στο παρόν. Ο βοηδός μου προσπαδεί να γυρίσει στο επίτι του στο μέλλον για να φάει πρωινό".

Με το που άκουσαν τη λέξη **ΠΡΩΙΝΟ**, όλοι οι βγουικόλακες ενδουιάστηκαν.

"Ούτε εμείς έχουμε φάει πγωινό" μας είπαν. "Κανονικά, τγώμε εκουλήκια με πογτοκαλάδα. Η πογτοκαλάδα τα κάνει να κουνιούνται και να γαγαλιούνται. Είναι βαν μακα-γόνια με πόδια. Αλλά αν δεν έχουμε εκουλήκια να φάμε, τα φάμε το βοητό ή το δόκτογα ψητό".

Ένας απ' τους βγουικόλακες έβγαλε ένα πιρούνι και με κοίταξε κάπως πεινασμένα.

Ο πιο καραφλός και πιο γουερλομάτης και ύπουλος απ' τους βγουικόλακες είπτε: "Τι είν' αυτό το κουτί".

"Είναι η πιο εκπληκτική μου εφεύρεση" άρχισε να λέει περήφανα ο δόκτορας Στεχ, αλλά τον διέκοψα.

"Είναι για να βάζεις μέσα δάντουιτς" είπα.

"Σάντουιτς;" είπτε ο βγουικόλακας.

"Σάντουιτς" επανέλαβα με όσο περι-
σότερη αυτοπεποίδηση μπορούσα.

"Νομίζαμε πως ήταν λχονομηχανή" είπτε ο αρχηγός βγουικόλακας με ένα πονηρό, αιχμηρό χαμόγελο. "Και μπογούμε να τη χηγειμοποιήσουμε για να κυγουιεύουμε τον κόσμο!"

"Όχι, για δάντουιτς είναι" του είπα.

"Και τι τα συμβεί αν πατήσω το κουμπί;" ρώτησε μια βγουικολακίνα. Είχε μαύρα μακριά μαλλιά που της κάλυπταν σχεδόν όλο το πρόσωπο και κοιτούσε τον κόσμο με ένα πολύ καχύποπτο μάτι.

Πάτησε το κουμπί. Και πήγαμε έξι ώρες μπροστά στον χρόνο.

"Βλέπεις;" είπτε χαρούμενος ο δόκτορας. "Το μόνο που χρειάζεται για να φωτίσει αυτό το

μέρος είναι λίγος ήλιος".

Ο αρχηγός βγουικόλακας είπτε: "Τι;" και χάθηκε μέσα έ ένα εύννεφο λαπεπερού μαύρου καπνού. Όπως και όλοι του οι φίλοι.

"Ναι" είπα. "Οραίο μέρος είναι εδώ τελικά. Τη μέρα".

Ο δόκτορας έπαιξε λίγο με τα πετράδια και το εκοινί και τα κουμπιά. Ύστερα είπτε: "Νομίζω πως το ρύθμιδα εωστά τώρα. Όταν πατήσουμε ξανά το κουμπί, λογικά θα βρεθείς στον δικό σου τόπο και χρόνο. Και στο πρωινό σου, φυσικά".

Αλλά πριν προλάβει να αγγίξει το κουμπί με την άκρη της ουράς του, ακούστηκε μια φωνή που έλεγε: "Θα εας εξηγήσω αργότερα. Η μοίρα του κόσμου απειλείται".

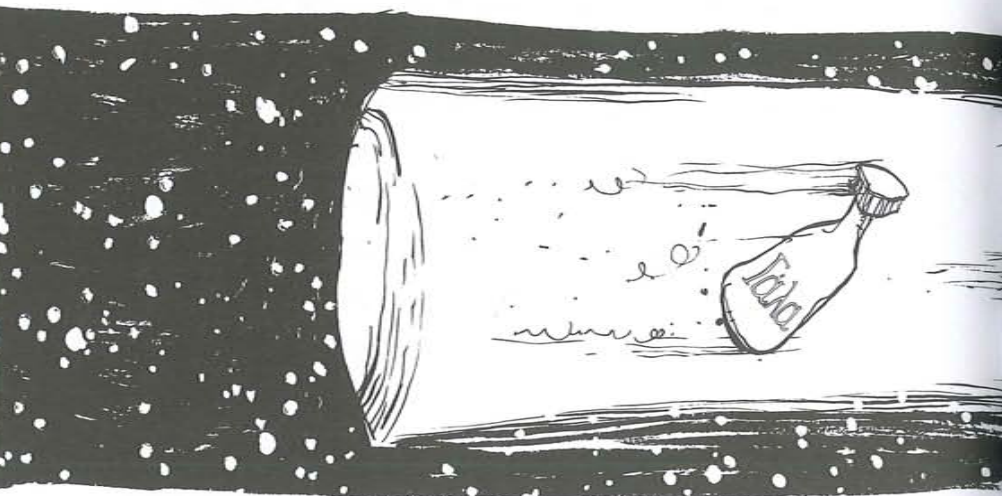
Ένα χέρι εμφανίστηκε και γράπωσε το γάλα που με τόση φροντίδα και προεοχή είχα μεταφέρει τόσο καιρό. Γύρισα το κεφάλι και με την άκρη του ματιού μου είδα για ένα δευτερόλεπτο έναν γοητευτικό κύριο με την πλάτη γυρισμένη έ' εμένα, να κρατάει το γάλα μου, ενώ αμέεως μετά, η χωροχρονική τρύπα απ' την οποία είχε περάσει έκλεισε μεμιάς.

"ΤΟ ΓΑΛΑ ΜΟΥ!"

"Είπτε πως θα μας εξηγήσει αργότερα" είπτε ο δόκτορας. "Εγώ, πάντως, τον εμπιτεύομαι".

Η τρύπα άνοιξε ξανά. Μια φωνή είπε: "Πιάσε!" και το γάλα πέρασε εφάίρα από μέσα της.

Ευτυχώς, το γάλα με πέτυχε στο στομάχι και, πίνοντας την κοιλιά μου για να την προστατέψω, έπιασα και το γάλα.

"Ορίστε" είπε ο δόκτορας. "Όλα φυσιολογικά και πάλι".
"Είπε πως θα μας εξηγήσει αργότερα" παρατήρησα. "Και αυτό δε μου φάνηκε για εξήγηση εμένα".

"Μα δεν έχει έρδει ακόμα το αργότερα" είπε ο δόκτορας

Στεγ. "Στο τώρα είμαστε ακόμα. Το αργότερα είναι αργότερα".

Ρύθμιζε κάτι βότσαλα και πετράδια και σπάγκους πάνω στο κουτί της χρονομηχανής. "ΟΚ μπήκαν και οι τελικές συντεταγμένες" είπε. "Και τώρα πάμε επίτι βου για πρωινό».

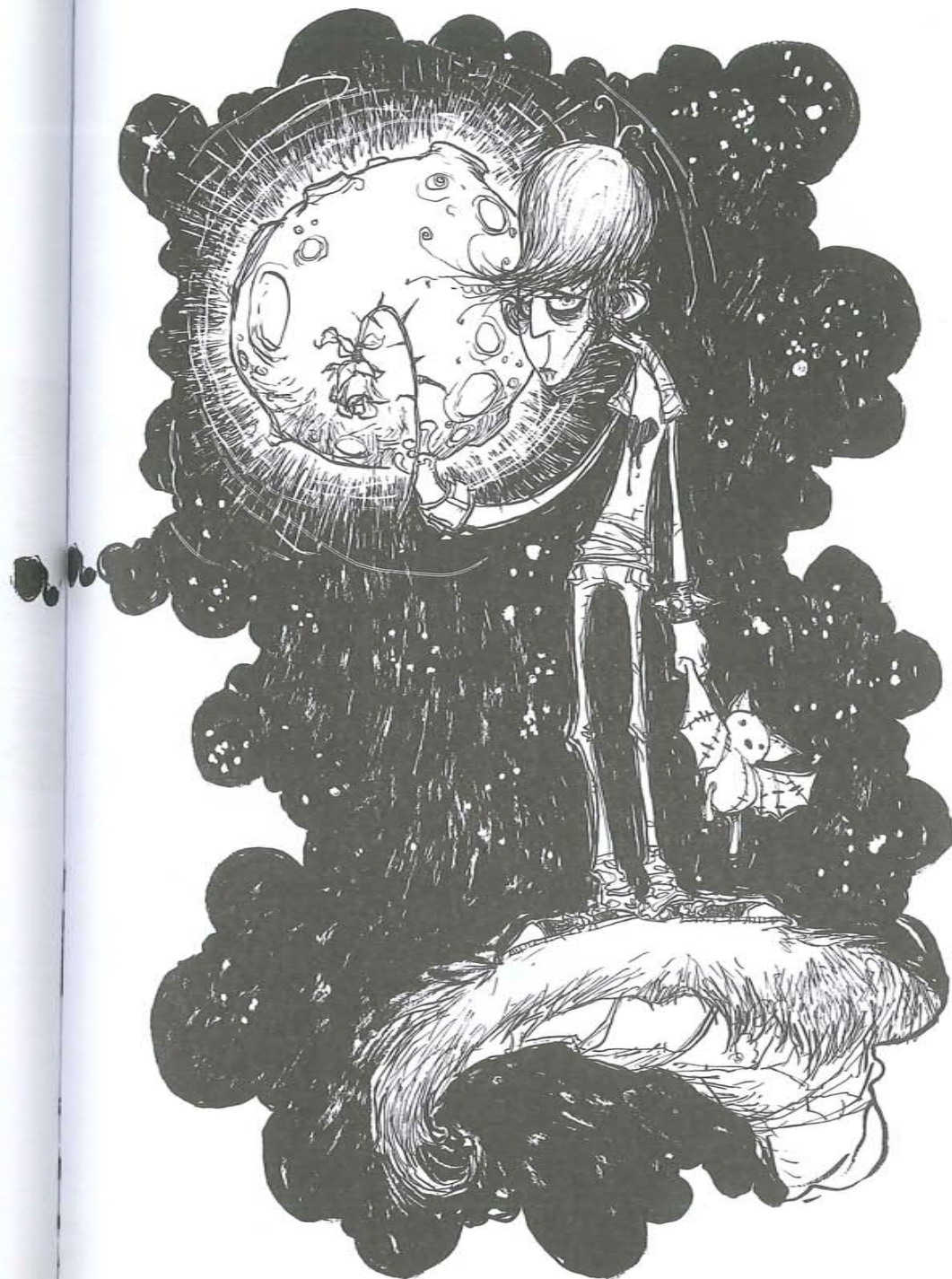

«Δηλαδή θες να πεις πως τώρα έξω απ' το σπίτι μας είναι ένας στεγνόβαυρος με αερόδατο;» ρώτησα τον μπαμπά μου.

«Όχι» απάντησε εκείνος. «Και τους λόγους θα τους μάθετε στη συνέχεια».

«Πάντως ωραία θα ήταν να υπήρχαν και καλοί βγουκόλακες» είπε με-
λυσμένη η αδερφή μου. «Καλοί, όμορφοι,
παρεξηγημένοι βγουκόλακες».

«Δέν υπήρχαν, όμως» είπε ο πατέ-
ρας μου.

«Θα ήθελες να πατήσεις το κουμπί;» είπε ο δόκτορας Στεχ.

Πάτησα το κόκκινο κουμπί. Ακούστηκε ένας δόρυβος σαν να σου ξεβούλωναν τα αυτιά, κάμποσα χρόνια φτερούγιαν και βρέδηκα να πλέω στο καλάδι του αερόστατου πάνω από τη διασταύρωση της οδού Μάρσαλ με τη Φλέτσερ. Έβλεπα το σπίτι μας από ψηλά! Έβλεπα τα ποδήλατα στον πίσω κήπο.

Έβλεπα ακόμα και το επιτάκι των κουνελιών.

"Φτάσαμε!" είπα και χτύπησα φιλικά τις πελώριες φολίδες στην πλάτη του δόκτορα Στεχ.

"Χάρηκα πάρα πολύ που σε είχα σύντροφο στο ταξίδι..." είπε ο δόκτορας, γιατί ξαφνικά ακούστηκε ένα γνώριμο θμμθμμ και, πριν προλάβω να πατήσω το κόκκινο κουμπί, βρεθήκαμε όλοι, μαζί και το αερόστατο, στο τεράστιο μεταλλικό κατάστρωμα ενός ιπτάμενου δίκκου, ενώ κάμποσοι πολύ ξινοί και γλιτσεροί πράσινοι τύποι μας κοιτούσαν με πάρα πολλά μάτια. Και δεν έδειχναν καθόλου χαρούμενοι.

"Χα χα!" είπαν κάμποσοι γλιτβεροί ταυτόχρονα. "Νόμιζες πώς μας είχες ξεφύγει, ε; Έκανες λάθος! Τώρα πρέπει να μας παραδώσεις τον πλανήτη σου για να τον ανακαίνισουμε. Για αρχή, θα βγάλουμε όλα τα δέντρα και θα βάλουμε πλαστικά φλαμίγκο".

"Τιατί;"

"Μας αρέσουν τα πλαστικά φλαμίγκο. Πιστεύουμε πως είναι η πιο υψηλή τέχνη που έχει ποτέ επιτύχει ο πλανήτης Γη. Και δεν κάνουν τόσα εκουπίδια όσα τα δέντρα".

"Επίσης, θα αντικαταστήσουμε τα δύννεφα με αρωματικά κεριά".

"Και τα αρωματικά κεριά μας αρέσουν" εξήγησε ένα μεγάλο πράσινο γλιτβερό άτομο, που έμοιαζε να είναι φτιαγμένο από μύξα.

"Μας αρέσουν και τα διακοσμητικά πιάτα!" είπε ένα άλλο πλάσμα. "Θα βάλουμε ένα διακοσμητικό πιάτο στη δέση του φεγγαριού".

"Ένα πολύ **ΜΕΓΑΛΟ** διακοσμητικό πιάτο, που θα απεικονίζει διάσημα μνημεία του πλανήτη".

"Και μετά θα αντικαταστήσουμε όλα τα διάσημα μνημεία του πλανήτη με διακοσμητικά πιάτα που θα έχουν πάνω την εικόνα του κάθε μνημείου. Έτσι, ο πύργος του Άιφελ θα αντικατασταθεί με ένα μεγάλο πιάτο που θα έχει τον πύργο του Άιφελ πάνω.

Και η Αυστραλία θα αντικατασταθεί από ένα πραγματικά πολύ πελώριο πιάτο που θα έχει πάνω τον χάρτη της Αυστραλίας".

"Επίσης, όλα τα βουνά θα τα αντικαταστήσουμε με μαξιλάρια του καναπέ" είπε το μικρότερο και γλιττερότερο πλάσμα απ' όλα εκεί πέρα, με τη γουργουριστή φωνή του γεμάτη δρίαμβο.

"Έχουμε μάθει πολλά από την προηγούμενη ενάντησή μας" είπαν κάποιοι γλιτσεροί που ήταν κολλημένοι σ' έναν τοίχο. "Αν κοιτάξεις εκεί, θα δεις πως η πόρτα που βγάζει στο χωροχρονικό ευνεχές, και που τη χρησιμοποίησες για να μας ξεφύγεις την περασμένη φορά, τώρα είναι κλειδωμένη".

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΞΥΠΗΡΕΤΗΣΗ ΣΑΣ.
ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΣΤΕ
ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΠΟΡΤΑ

ΜΗΝ

ΠΕΡΝΑΤΕ

Πράγματι ήταν κλειδωμένη. Είχε πάνω ένα τεράστιο λουκέτο και μια επιγραφή που έλεγε

ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ

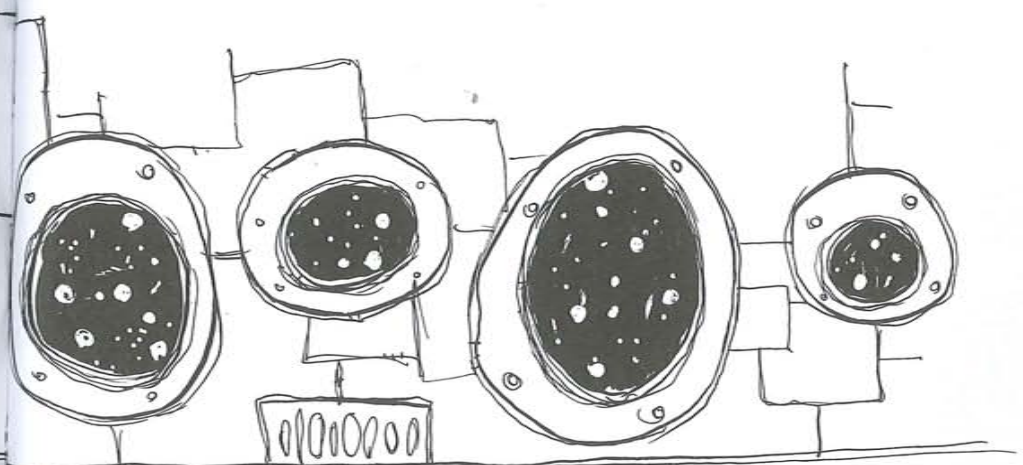
με απειλητικά κόκκινα γράμματα. Επίσης υπήρχαν αλυσίδες γύρω του και μια ταινία που έγραφε

ΜΗΝ ΠΕΡΝΑΤΕ

καθώς και ένα χειρόγραφο σημείωμα που έλεγε

*Για την εξυπηρέτησή σας, χρησιμοποιήστε
μια άλλη πόρτα.*

Η ΑΠΟΔΡΑΣΗ ΗΤΑΝ ΑΔΥΝΑΤΗ.

"Επίσης, έχουμε εξουδετερώνει τη χρονομηχανή σας".

Κοίταξα τον δόκτορα. Τα φολιδωτά πίσω περύχιά του είχαν πέσει και η ουρά του ήταν - καλά, δε θα πω ακριβώς ανάμεσα στα κέλια του, γιατί οι στεγόδαυροι δεν είναι σαν τα εκυλιά, αλλά αν ήταν, τότε είγουρα θα ήταν ανάμεσα στα κέλια του.

"Παρακολουδούμε τις κινήσεις σας στον χώρο και τον χρόνο" είπε ένας μεγάλος γλιτσερός εξωγήινος μπροστά από μια κονσόλα με οδόντη.

"Τώρα, κοιτάξτε τι θα συμβεί όταν πατήσω αυτό το **γκρούντελντορφερ**" είπε ένας άλλος που έσταζε γλίτσα. Ήταν μισοκολλημένος στον τοίχο πλάι σε ένα μεγάλο μαύρο γυαλιστερό κουμπί.

"Κουμπί λέγεται" είπα.

"Βλακείες. Το ονομάσαμε έτσι προς τιμήν της δέας μας, της Νέβι Γκρούντελντορφερ" είπαν οι γλιτσεροί. Αυτός που έσταζε πιο πολύ απ' όλους πάτησε το μαύρο κουμπί στον μεταλλικό τοίχο με κάτι που μπορεί να ήταν δάχτυλο, αλλά έμοιαζε περισσότερο με τεντωμένη μύξα.

Ακούστηκε ένα **KPPPPIK**.

Και ύστερα ένα **ΦΦΦΦZZZZ**

Και γύρω μας, όλο νεύρα και τσατίλα, εμφανίστηκαν κάμποσοι πειρατές, μερικοί απ' τους ανθρώπους της ζούγκλας με τα μαύρα μαλλιά, ένας πολύ θυμωμένος ηφαιστειακός θεός, μια μεγάλη γυάλα γεμάτη πιράνκας και αρκετοί βγουνικόλακες».

«Δεν καταβαλίνω τι έκαναν εκεί τα
πράνχας» είπε η αδερφή μου.

«Α, ήταν από κάποια άλλη φάση που
τη γλιτώσαμε στο παρά τρίχα και ξέχα-
σα να σας την πω» είπε ο μπαμπάς.

«Ευτυχώς, το γάλα επέπλενε πάνω
στην πιο κρίσιμη στιγμή και όλα τέ-
λειωσαν καλά».

«Όπως ακριβώς το φαντάστηκα»
είπα εγώ.

«Ο
υπς..." είπα.

"Ετοιμαστείτε να πεδάνετε, παλιόγκυλα!" φώναξαν
οι πειρατές.

"Να τους θυσιάσουμε τώρα και τους δύο στον Μεγάλο
Σπλοντ!" φώναξαν οι άντρες με τα γυαλιστερά μαύρα μαλ-
λιά.

"Μου έκλεψαν το μάτι! Δυο φορές μάλιστα!" βρυχήθηκε
ο φοβερός Σπλοντ.

"Να κρεμαστούν αμέσως αυτά τα βγομεγά τγκωκτικά!" πε-
τάχτηκε μια ψηλή βγουικολακίνα με μακριά νύχια.

Τα πιράνχας πάλι δεν είπαν τίποτα, αλλά κολυ-
πούσαν δυοίωνα στη γυάλα τους.

"Είμαστε καταδικασμένοι" μούγκρισε ο δόκτορας Στεγ. "Δεν μπορούμε να ξεφύγουμε. Μας έχουν παγώσει στον χρόνο και μας έχουν εξουδετερώσει. Ακόμα και η φοβερή Χρονομηχανή μου δεν μπορεί παρά να ανοίξει ένα πολύ μικρό παράθυρο στον χώρο και τον χρόνο - τόσο μικρό που δε μας χωράει".

"Ναι, αλλά μπορείς να το κάνεις;" ρώτησα. "Να ανοίξεις ένα μικρό παράθυρο στον χρόνο της προηγούμενης τοποθεσίας μας;"

"Φυσικά. Αλλά τι θα κερδίσουμε;"

"Τρήγορα!" είπα. "Κάν' το!"

Ο δόκτορας Στεγ πάτησε το κουμπί στο κουτί με την άκρη της μύτης του.

Ακούστηκε ένα **ΖΟΥΜ** κι ένα **ΠΛΙΠ** και ένα παράθυρο άνοιξε στον χωροχρόνο, ίσα που να χωράει να περάσει από μέσα του ένα χέρι.

Έχωσα μέσα το δικό μου χέρι.

"Θα εας εξηγήσω αργότερα" είπα. "Η μοίρα του κόσμου απειλείται". Άρπαξα το γάλα από τον εαυτό μου όπως ήταν δεκαπέντε λεπτά πριν, μέσα από μια μικρή χωροχρονική τρύπα.

"Πρέπει να ε' αρέσει πολύ το γάλα" είπαν οι γλιττεροί εξωγήινοι. "Αλλά η μανία σου με τα γαλακτοκομικά προϊόντα δεν πρόκειται να μας κάνει να δε λυπηθούμε και να δε αφήσουμε να φύγεις, ούτε να λυπηθούμε τον κακο-διακομνημένο πλανήτη σου".

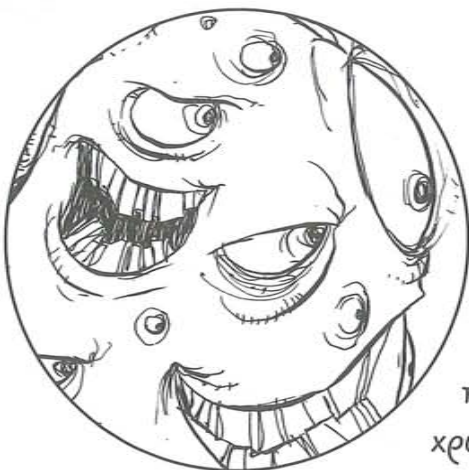
"Κανονικά θα 'πρεπε" είπα. "Τι κρατάω στο αριστερό μου χέρι;"

"Ε... Το γάλα" απάντησαν.

"Και τι κρατάω στο δεξί μου χέρι;"

Παύση. Τότε ένας εξωγήινος, τόσο πρά-
γινος, τόσο μικρός και τόσο γλιττερός
που κάλλιστα θα τον περνούσες
για μύξα που εκτοξεύτηκε από
την προβοσκίδα ενός ελέφαντα
με πολύ άσχημο κρουολόγημα,
είπε: "...Το ίδιο γάλα από δε-
καπέντε λεπτά πριν".

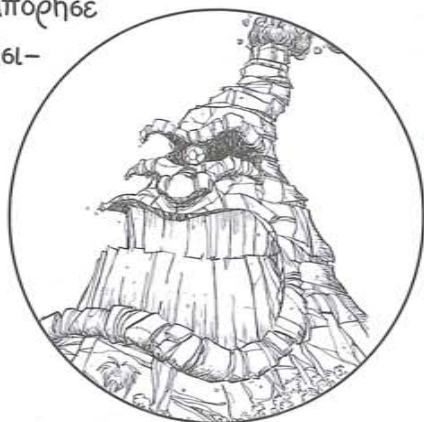
"Ακριβώς" είπα. "Και τώρα. Σκεφτείτε πολύ προσεκτικά. Τι θα γινόταν αν ακουμπούδα αυτά τα δυο αντικείμενα μεταξύ τους;"

Οι γλιττεροί πήραν μια πολύ χλωμή πράσινη απόχρωση. Οι πειρατές, οι άνθρωποι με τα γυαλιστερά μαύρα μαλλιά

και τα πιράνκας τούς κοίταξαν εσθιασμένοι, γυρεύοντας μια εξήγηση - όπως και οι βγουνικόλακες.

"Αν δυο πράγματα που είναι το ίδιο πράγμα ακουμπήσουν μεταξύ τους" είπε ο ηφαιστειακός θεός "τότε το σύμπαν ολόκληρο θα τελειώσει. Είπε και ελάλησε ο μεγαλειώδης και ανείπωτος Σπλοντ".

"Πώς γίνεται ένα ηφαίστειο να ξέρει τόσα σχετικά με τη διαχρονική μετα-επιδημία;" απόρησε ένας απ' τους χλωμούς πράσινους εξωγήινους.

"Το να είσαι γεωλογικός εχρηματισμός σου δίνει άπειρο χρόνο να σκέφτεσαι" είπε ο Σπλοντ. "Επίσης, είμαι συνδρομητής σε διάφορα επιστημονικά περιοδικά".

Ξερόβηξα ελπίζοντας πως θα με πάρουν στα σοβαρά. "Λοιπόν;" είπα.

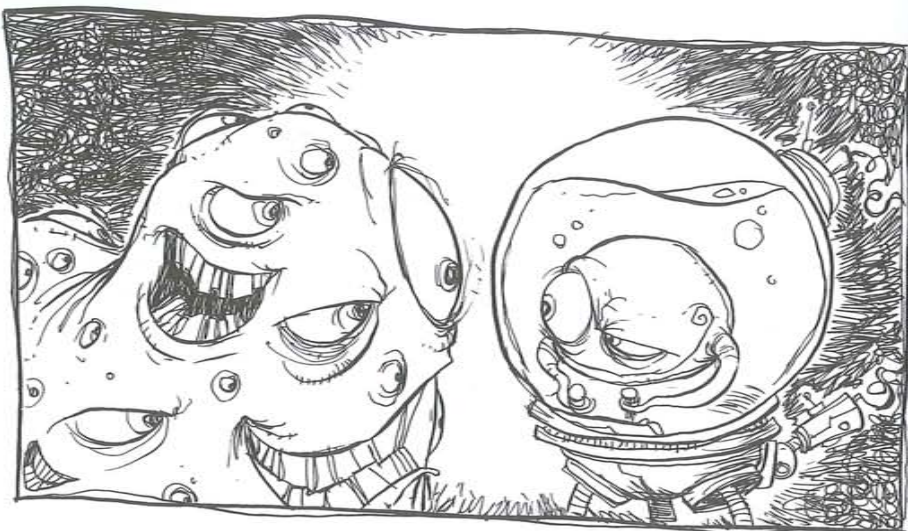
"Όπως είπα" παραδέχτηκαν οι πράσινοι γλιττεροί εξωγήινοι. "Αυτό με το τέλος του σύμπαντος".

"Οπότε" είπα. "Αν δε θέλετε να περάσετε την υπόλοιπη ζωή σας σε ένα σύμπαν που δεν υπάρχει πια, καλά θα κάνετε να ξαναφτιάξετε τα πράγματα όπως ήταν. Και μετά να φύγετε".

Οι εξωγήινοι κοιτάχτηκαν. Χαμογέλασαν πλατιά ο ένας στον άλλον.

Ο ένας τους πάτησε το γκρούντελντορφερ.

Αμέως, οι βγουνικόλακες, οι πειρατές, τα πιράνχας, ο ηφαιστειακός θεός και οι πιετοί του ηφαιστειακού θεού εξαφανίστηκαν.

"Τι θα λέγατε όμως..." πρότεινε όλο ελπίδα ένας απ' τους γλιττερούς "αν ανακαινίζαμε μόνο το νότιο ημισφαίριο;"

"Με τίποτα" είπα. "Και τώρα αφήστε μας ελεύθερους, αλλιώς το γάλα θα ακουμπήσει το γάλα! Και μετά φύγετε. Εγκαταλείψτε για πάντα αυτό τον πλανήτη".

Οι εξωγήινοι με κοίταξαν, μετά κοιτάχτηκαν μεταξύ τους και αναδύναξαν με έναν ήχο σαν εκατό μυξόφουσκες ελέφαντα που έσκαγαν όλες μαζί.

"Μάλιστα" είπαν.

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή, ακούστηκε η πιο δυνατή φωνή που είχε φτάσει ποτέ στ' αυτιά μου - και είχα ήδη ακούσει ηφαιστειο να εκρήγνυται πολύ πολύ κοντά μου.

"ΓΑΛΑΞΙΑΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΟΛΟΙ ΑΚΙΝΗΤΟΙ".

Τα χέρια μου έτρεμαν, αλλά το γάλα δεν άγγιξε το γάλα κι έτσι το σύμπαν δεν τέλειωσε.

Παντού άστραφταν μπλε και κόκκινα φώτα και, μετά, πέ- ντε έξι έντολοι δεινόσαυροι που κρατούσαν κάτι πελώρια και πολύ απειλητικά όπλα κατέβηκαν από τις διαστημικές τους μοτοοικλές. Έστρεψαν τα όπλα στους πράσινους γλιττερούς εξωγήινους.

"Κατηγορείτε για διάρρηξη πλανητών και ανακαίνισή τους" είπε ο πιο επιβλητικός και σοβαρός Τυραννόσαυρος Ρεξ. "Επίσης, για διαφυγή και επανάληψη της εγκληματικής σας πράξης ξανά και ξανά.

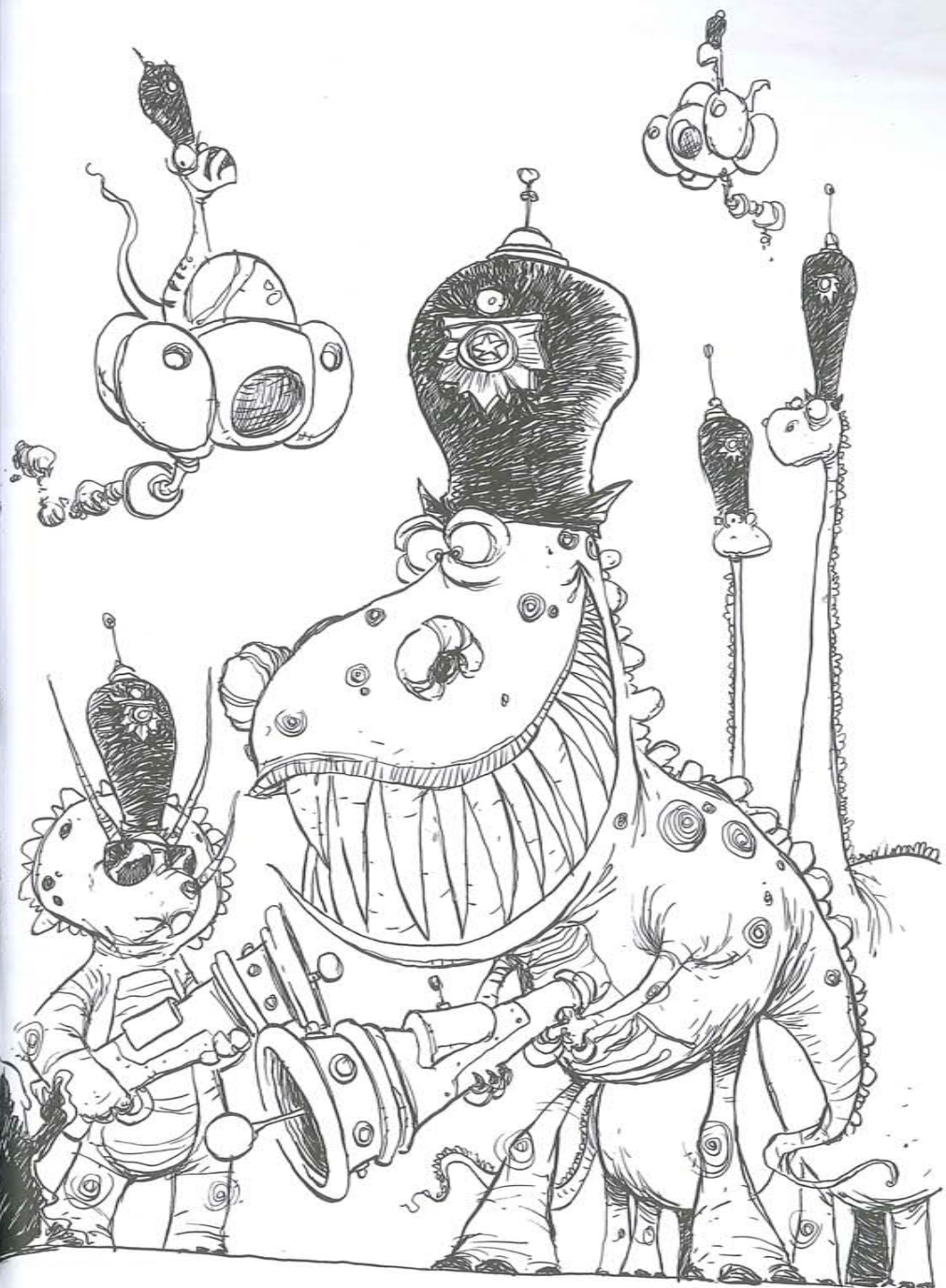
Έχετε διαπράξει εγκλήματα κατά των κατοίκων δεκα- οκτώ πλανητών, καθώς και εγκλήματα κατά του καλού γούστου".

"Αυτό που κάναμε στον Ρίγκελ Τέβερρα ονομάζεται **τέχνη!**" διαφώνησε ένας γλιτσερός.

"Τέχνη; Υπάρχουν κάτοικοι στον Ρίγκελ Τέβερρα, ξέρεις;" είπε ένας Αγκυλόδαυρος "που πλέον είναι αναγκασμένοι να κοιτάζουν κάθε νύχτα ένα φεγγάρι με τρία τεράστια γύψινα παπιά να περιφέρονται γύρω του".

Ένα πλάσμα πολύ μακρόστενο και με ένα κεφάλι στην άκρη του μας πλησίασε. Το κεφάλι ήταν συνδεδεμένο με ένα πελώριο ώμα στην άλλη άκρη του χώρου. "Ποιος είσαι εσύ;" ρώτησε τον δόκτορα Στεχ. "Και γιατί ο γορίλλας σου κρατάει ένα διαχρονικά μετατοπισμένο δοχείο γάλακτος;"

"Δεν είμαι γορίλλας" είπα εγώ. "Είμαι ένας άνθρωπος μπαμπάς".

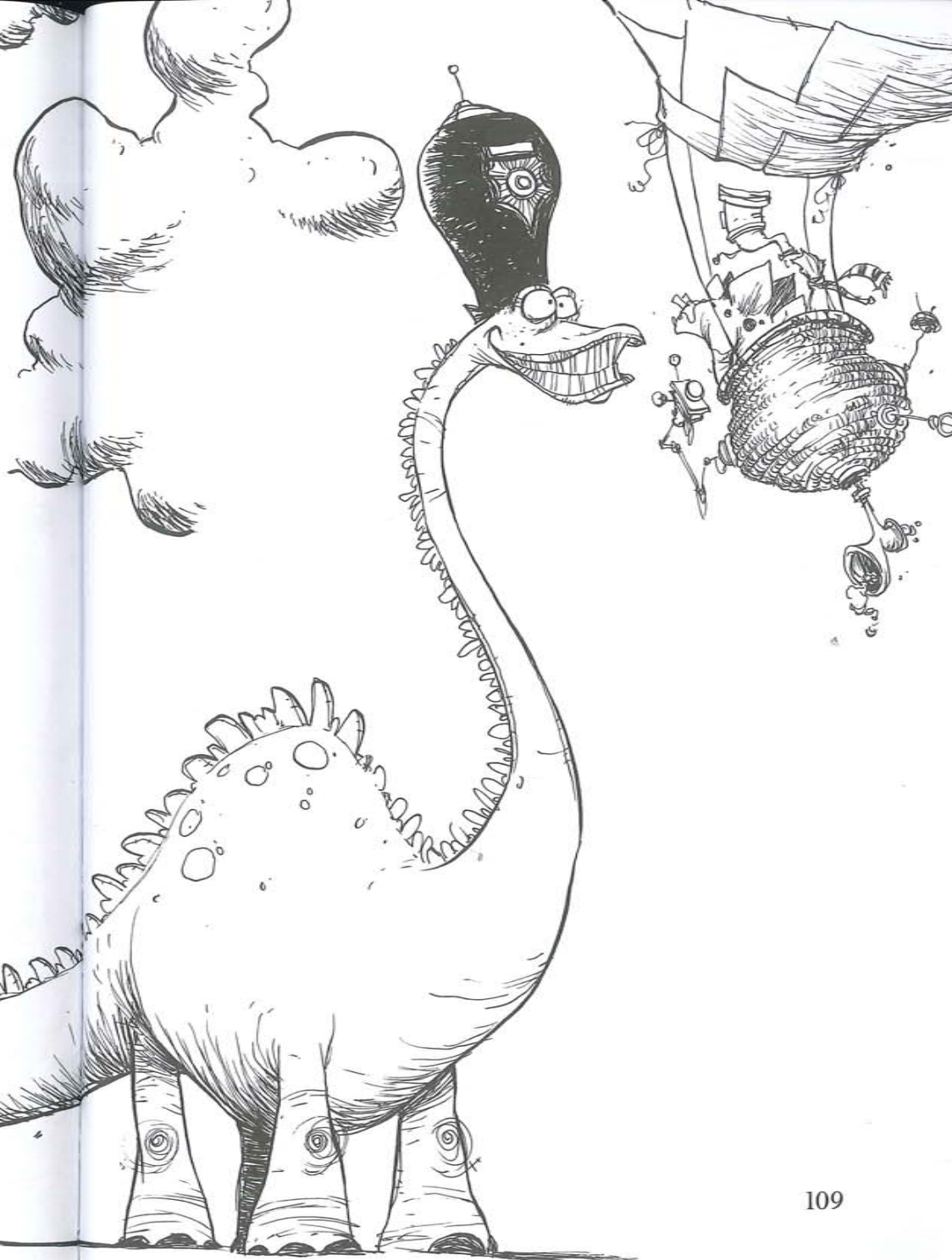

"Ο άνθρωπος κρατάει το γάλα προκειμένου να κάνει αυτές τις βατανικές μυζόμπαλες, που έχουν μανία με την ανακαίνιση, να φύγουν από δω και να σταματήσουν να απειλούν εμάς και τον πλανήτη Γη" είπε ο δόκτορας Στεχ.

Ο Διπλόδοκος με το αστυνομικό καπέλο άνοιξε το στόμα του και δεν είπε τίποτα.

Ο Τυραννόσαυρος, που είχε περάσει χειροπέδες σε όλους τους πράσινους γλιτσερούς εξωγήινους -χειροπέδες που έμοιαζαν περισσότερο με ροζ βερπαντίνα από σπρέι (πράγμα πολύ καλό μιας και δε διέδεται χέρια, πόσο μάλλον καρπούς)- μας κοίταξε με μάτια γουρλωμένα.

"Οραία μέρα, πρωί πρωί!" αναφώνησε. "Ένα δίποδο. Ένας Στεγόσαυρος. Μια Ανθρωποφόρα Αιωρόμπαλα..." Και τότε σταμάτησε σαν να μην μπορούσε να συνεχίσει.

Ένας Πτερανόδοντας φτερούγιζε από πάνω μας και προεγιδώθηκε μπροστά στον δόκτορα Στεχ. Τον κοίταξε και πολύ διδακτικά είπε: "Είστε στ' αλήθεια... Είναι δυνατόν:... *Ο ελκέφαλος που εφηύρε τη Σουβλερή Εκτοξευτική Διαστημομηχανή; Τη Μηχανή των Εξαιρετικών Χρονο-Περιστροφών;* Εσείς γράψατε το αριστούργημα *Τα ταξίδια μου στο εξαιρετικά μακρινό μέλλον και τι ανακάλυψα εκεί;* Ο πιο σοφός δεινόσαυρος που υπήρξε ποτέ; **ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ, ΕΙΣΤΕ ΣΤ' ΑΛΗΘΕΙΑ ΕΣΕΙΣ;**"

"Είμαι" απάντησε ο στεγόσαυρος. (*Κυρία* ήταν όλον αυτό τον καιρό; οκέφτηκα ντροπιασμένος). "Και από δω ο βοηδός μου".

Ο Πτερανόδοντας άπλωσε το φτερό του για χειραψία και, χωρίς να το σκεφτώ, μετέφερα το δεύτερο γάλα απ' το δεξί μου χέρι στο αριστερό...

Εκεί, δηλαδή, που ήταν το πρώτο γάλα.

ΟΛΟΙ ΕΜΕΙΝΑΝ ΜΕ
ΤΟ ΣΤΟΜΑ ΑΝΟΙΧΤΟ.

Δυστυχώς, το γάλα που ήταν στο δεξί μου χέρι - και που ήταν το ίδιο με το γάλα που ήταν στο αριστερό μου χέρι, το ίδιο ακριβώς γάλα αλλά με διαφορά δεκαπέντε λεπτών - άγγιξε τον εαυτό του.

Κράτησα την ανάσα μου.

Ακούστηκε ένας ήχος σαν ξεφούσκωμα, ύστερα κάτι σαν νιαούρισμα - πιο ευχεκριμένα, σαν το νιαούρισμα από εκατοντάδες νευρικά γατάκια μέσα σ' ένα πελώριο καλάδι.

Η δόκτορας Στεχ έκλεισε τα μάτια. "Δεν μπορώ να βλέπω" είπε.

Τρεις μολ νάνοι με γλάστρες στο κεφάλι εμφανίστηκαν από το πουθενά και άρχισαν να χορεύουν.

"Καταστράφηκε το σύμπαν;" ρώτησε ο Τυραννόσαυρος με τα μάτια κλειστά.

Όλοι κοιτάξαμε τους νάνους που χόρευαν. Δεν ήταν απ' το ανθρωπίνο είδος, αλλά ούτε και δεινόδαυροι. Είχαν μοβ δέρμα και οι γλάστρες στο κεφάλι τους περιείχαν πολλά λουλούδια που μεγάλωναν. Χόρεψαν έναν κάπως πολύπλοκο χορό με πολλά τινάγματα ποδιών και κραυγές, όπως "ΟΥΙΙ" και "ΟΛΕΙΙ" και "ΠΕΡΤΟΥΝΓΚΙ". Και ύστερα, όσο ξαφνικά εμφανίστηκαν, άλλο τόσο ξαφνικά εξαφανίστηκαν.

"Ω" είπε η δόκτορας Στεχ. "Υπήρχε πάντα μια πιθανότητα να συμβεί αυτό. Και, ευτυχώς, το σύμπαν δε χάθηκε".

Πάτησε ξανά το κουμπί με την ουρά της. Μια μικρή τρύπα άνοιξε στον χωροχρόνο. Είδα τον εαυτό μου στην άλλη πλευρά με μια έκφραση βασιμάρης στο πρόσωπο.

"Πιάβε!" φώναξα και πέταξα το γάλα από την τρύπα. Καθώς η πύλη έκλεινε, είδα τον εαυτό μου να πιάνει το γάλα, που με είχε πετύχει στο στομάχι.

Τώρα πια που οι πράσινοι γλιτσεροί εξωγήινοι είχαν συλληφθεί, οι διαστημικοί δεινόδαυροι συγκεντρώθηκαν γύρω μας.

"Δεν το πιστεύω" είπε ο Διπλόδοκος.

"Η δόκτορας Στεχ. Όπως στα κόμικς. Ο δεινόδαυρος που μας δίδαξε πως στο απώτερο μέλλον κάτι μικρά δηλατικά θα τρώνε τα δημητριακά τους με γάλα για πρωινό. Η εφευρέτρια του κουμπιού. Είναι εδώ, μπροστά μας, μαζί με τον γορίλλα της".

"Δεν είναι γορίλλας. Είναι άνθρωπος μπαμπάς" είπε η δόκτορας Στεχ και όλοι οι άλλοι δεινόσαυροι έμειναν να τη δαυμάζουν λέγοντας πράγματα όπως: "Τι ωοφή που είναι!" και "Τι εγκέφαλος!" και "Πώς καταλαβαίνεις τη διαφορά μεταξύ αυτού του πλάσματος και ενός γορίλλα; Απ' τα παπούτσια;"

Τότε η δόκτορας Στεχ είπε: "Αυτός ο άνθρωπος μπαμπάς με συντρόφεψε στο ταξίδι μου στο μέλλον. Τώρα, πριν τον αφήσω για να ακολουθήσω εσάς, ω, Δεινόσαυροι του Διαστήματος, ας του τραγουδήσουμε ένα απ' τα παλιά καλά τραγούδια των δεινοσαύρων".

Κι άρχισαν να μου λένε ένα τραγούδι που ονομαζόταν **Πώς νιώθεις σήμερα το πρωί, όταν ξέρεις τι έκανες χτες βράδυ;**. Ύστερα, μου είπαν ένα άλλο τραγούδι που λεγόταν **Μην πας, αγάπη μου, στον λάκκο με την πίσσα, γιατί εγώ μαζί σου έχω κολλήσει**". Η

Διαστημική Αστυνομία των Δεινοσαύρων μου είπε κι ένα τραγούδι για τις χαρές τού να είσαι Διαστημικός Αστυνομικός και να ωάζεις κόσμο όλοκληρο το εύμπαν, αλλά και να οδηγείς πολύ γρήγορες διαστημικές μοτοοικλέτες. Και μετά, όλοι μαζί τραγούδησαν ένα τραγούδι με τίτλο **"Έχω ένα ωραίο τσαμπί μαλλιαρο-υγρόσκληρα λευκοροκανίδια"**, που ήταν ένα αρχαίο τραγούδι των δεινοσαύρων και είχε προφανώς γραφεί από τη δεία της δόκτορα Στεχ, τη δεία Κουμπί.

Σ' ολόκληρη την πλάση, δεν υπάρχει τίποτα πιο αρμονικό από μια χορωδία δεινοσαύρων.

"Και τώρα" είπε η δόκτορας Στεγ. "Θα φύγω με την Ανδρωποφόρα Αιωρόμπαλά μου και τους καινούργιους φίλους μου της Διαστημικής Αστυνομίας των Δεινόσαυρων και θα εξερευνήσω το σύμπαν και μετά θα επιστρέψω στη δική μου εποχή για να γράψω ένα βιβλίο με τις εμπειρίες μου".

"Τράφετε πολλά βιβλία" είπε ο Διπλόδοκος. *"Ο Οδηγός της δόκτορα Στεγ για όλα όσα μπορεί να συναντήσει κάποιος σ' ολόκληρο το μέλλον"* ήταν το αγαπημένο μου. Είναι πολύ ευγκλονιστικό".

Χαιρέτησα όλους τους δεινόσαυρους. Ευχαρίστησα τη δόκτορα Στεγ που μου έδωσε τη ζωή.

"Δεν κάνει τίποτα" είπε. "Ήμασταν κι οι δυο τυχεροί που είχες μαζί μου το γάλα. Άλλωστε, δεν μπορούν όλα τα γάλατα να σώσουν τον κόσμο".

"Εγώ τον έσωσα τον κόσμο" είπα.

"Όχι το γάλα".

Οι δεινόσαυροι του διαστήματος έβγαλαν χαμογελαστές φωτογραφίες με το γάλα.

"Τι θα το κάνεις τώρα το γάλα;" με ρώτησαν. "Θα το βάλεις σε μουσείο;"

"Όχι" απάντησα. "Θα το πάω στα παιδιά μου να το πιούνε με τα δημητριακά τους για πρωινό. Και ίσως βάλω και λίγο στο τσάι μου".

Η δόκτορας Στεγ ανέβηκε την ανεμόσκαλα που οδηγούσε στο καλάδι του αερόστατου. Το τελευταίο πράγμα που είδα ήταν τη δόκτορα Στεγ – και όλους τους άλλους, μαζί και το εσωτερικό του ιπτάμενου δίσκου – να χάνονται μέσα έ-
να φως τόσο δυνατό που αναγκάστηκα να κλείσω τα μάτια μου και να γυρίσω το κεφάλι αλλού.

Και τότε βρέθηκα στην πίσω πόρτα του επιτιού μας, ώσως και αβλαβής. Ευτυχώς, οι δεινόσαυροι μου είχαν δώσει πίσω το γάλα, αφού φωτογραφήθηκαν μαζί του.

Κι έτσι ήρθε.

Και να με».

Αυτά λοιπόν
είπε ο μπαμπάς μου.

Κοίταξα την αδερφή μου κι εκείνη κοίταξε εμένα.

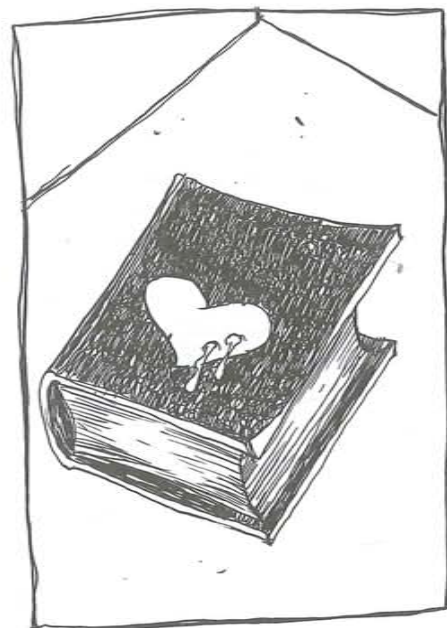
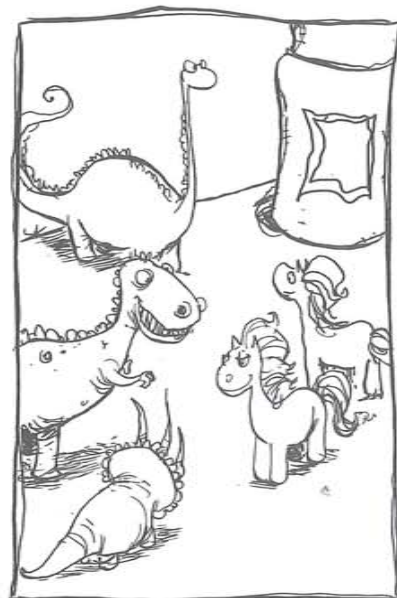
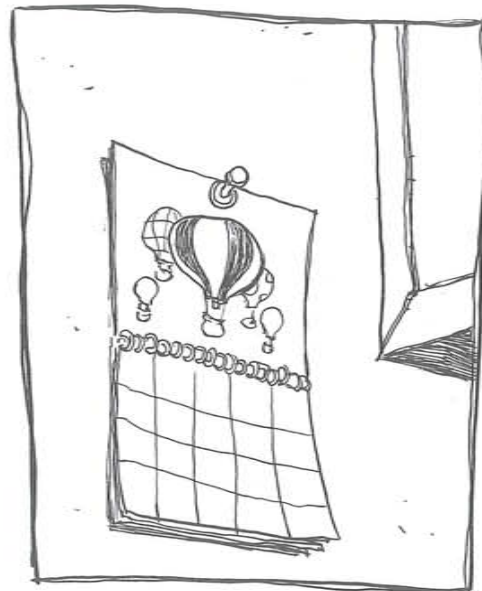
Ύστερα κοιτάξαμε και οι δυο την κουζίνα γύρω μας. Κοιτάξαμε το ημερολόγιο του τοίχου που είχε πάνω αερόστατα. Μετά τα πλαστικά μου δεινοσαυράκια και τα πόνι της αδερφής μου, καθώς και τα βιβλία της με τους βρικόλακες και μια ζωγραφιά από ένα ηφαίστειο που είχα φτιάξει όταν ήμουν μικρός -πέρυσι, δηλαδή- και που είναι ακόμα κρεμασμένη στον τοίχο δίπλα στο ψυγείο.

Κοιτάξαμε όλα αυτά τα πράγματα και ύστερα τον μπαμπά μας.

«Δεν πιστεύουμε λέξη απ' όσα είπες, ξέρεις» είπε η αδερφή μου.

«Ναι, δε δε πιστεύουμε» του είπα κι εγώ. «Τίποτα δεν πιστεύουμε».

«Ειδικά για το πώς έσωσες τον κόσμο από μια ανακαίνιση. Ή τη φάση με τους πειρατές».

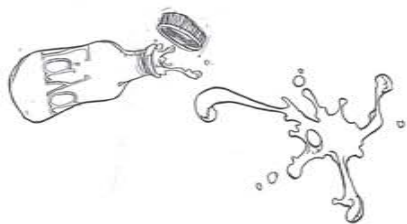

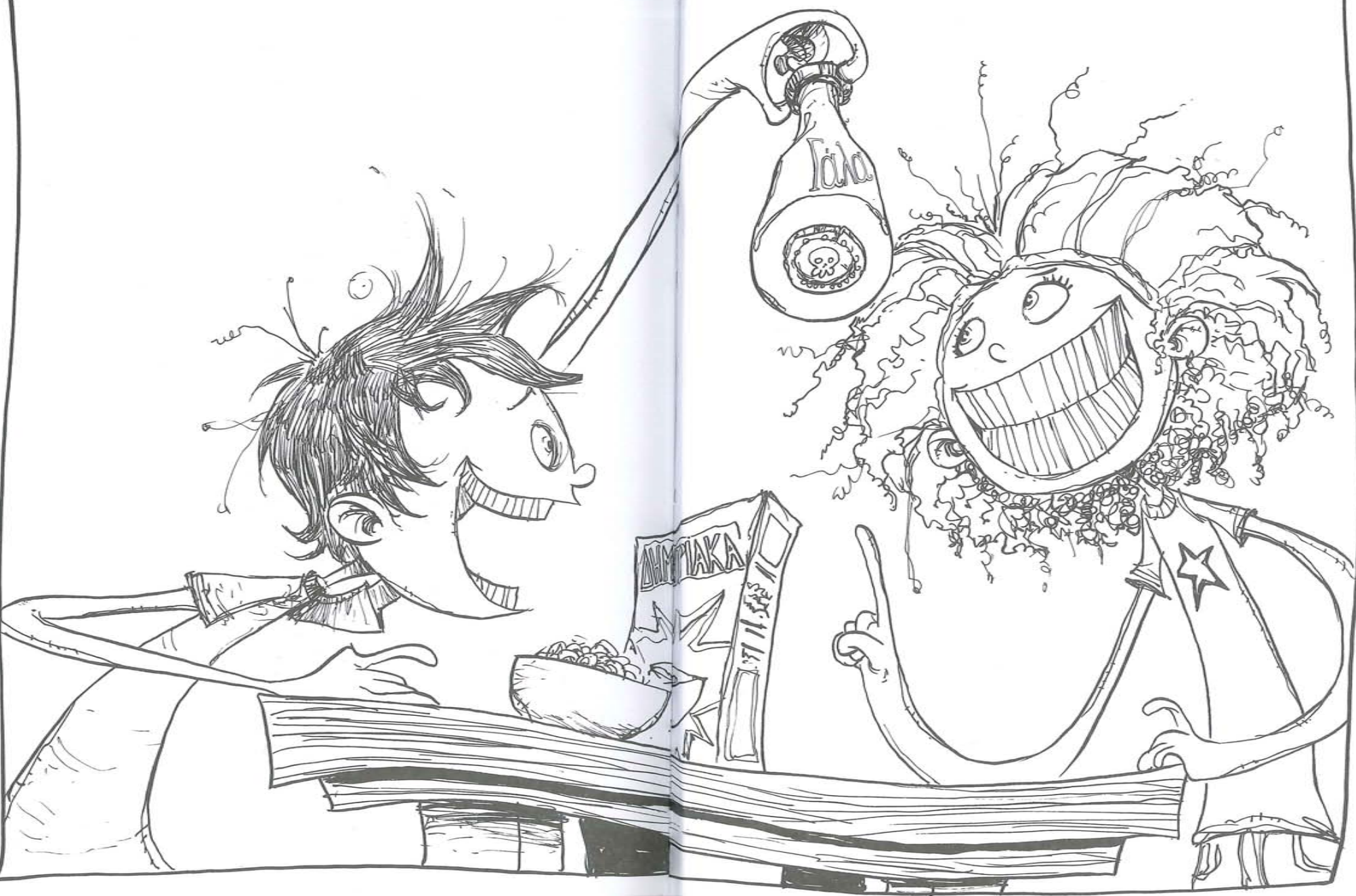
«Τίποτα δεν πιστεύουμε. Ούτε μία λέξη» επέμεινα.
Ο μπαμπάς ήκωγε τους ώμους. «Όπως θέλετε» είπε.
«Αλλά είναι όλα αλήθεια. Και μπορώ να σας το αποδείξω».
«Πώς;»
«Ναι, πώς;» ρώτησε η αδερφή μου.
«Ε, λοιπόν» είπε ο μπαμπάς ακουμπώντας το μπουκάλι
με το γάλα στο τραπέζι.

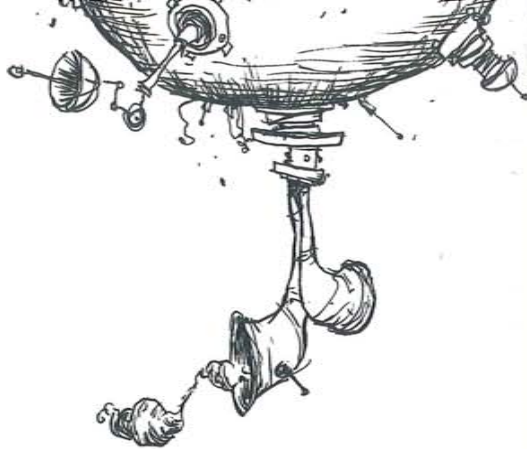
«Σας έφερα το ΓΑΛΑ».

Και πήγε
να διαβάσει
την εφημερίδα του.

«Ήμουν, που λέτε, πάνω στην άκρη της βανίδας
και με περίμενε είγουρος θάνατος, όταν ξαφνικά
μια σκοινένια εκάλα ακούμπησε τον ώμο μου
και άκουσα μια βαθιά και βροντερή φωνή να μου λέει

“ΓΡΗΓΟΡΑ!
ΑΝΕΒΑ
ΣΤΗ ΣΚΑΛΑ!”»

Ανακαλύψτε πόσο περίεργα μπορούν
να γίνουν τα πράγματα έ αυτό
το ξεκαρδιστικό μυθιστόρημα όταν το ταξίδι
στον χρόνο μπλέκεται με τα δημητριακά για πρωινό!

ISBN 978-960-569-257-5

Κωδ. μήχ/σης 13.036

www.epbooks.gr